

ANKARA BAROSU

AKSOY - MUMCU Özel Sayısı

Ben Atatürkçüyüm. Ben, Cumhuriyetçiyim. Ben, laikim. Ben, anti-emperyalistim. Ben, tam bağımsız Türkiye'den yanayım. Ben, özgürlükçüyüm. Ben, insan hakları savunucusuyum. Ben, terörün karşıyındayım. Ben; yobazların, hırsızların, vurguncuların, çıkarıcıların düşmanıyım. Araştırarak yazdığım hiçbir konuyu yalanlayamadınız. Öyleyse vurun, parçalayın! Her parçamdanda benim gibiler, beni aşacaklar doğacaktır.

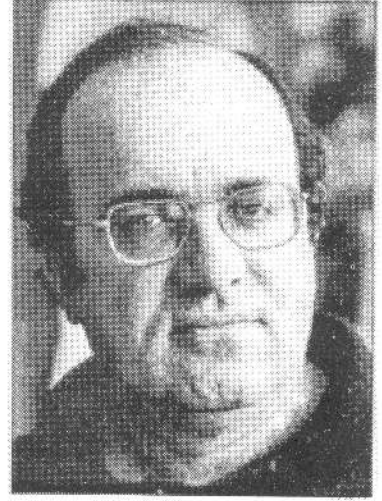

MUAMMER AKSOY
(1917 -)

"Birinci Dünya Savaşı'nın bitimine bir yıl kala, top sesleri arasında başladığı 73 yıllık yaşamı boyunca Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın önderi Mustafa Kemal'i okudu, yazdı, öğretti, savundu. Onun için vurdular. Ölmedi. Yaşiyor..."

ESERLERİ

- 1- Türkiye' nin petrol faciası ve çıkar yol 1965
- 2- Petrol Davamızı Baltalayan Enerji Bakanı: A.P.' nin Zararlı ve Utandırıcı Politikası 1965
- 3- Partizan Radyo ve D.P. 1960
- 4- Devrimci Öğretmenin Kıyımı ve Mücadelesi 1975
- 5- Sosyalist Enternasyonal ve C.H.P. 1977
- 6- Şiddet Eylemleri ve İşkenceye Karşı Önlemler 1981
- 7- Türkiye Barolar Birliği' nin Anayasaya İlişkin Olağanüstü Genel Kurul Toplantısı Açış konuşması 1982
- 8- Kötü Durumlu Evlilik Dışı Çocuklar 1943
- 9- Hükümet Bunalımlarının Anayasal Çözüm Yolları; Prof.Dr.Muammer AKSOY' un Yaptığı Açış Konuşması 1975
- 10- Türkiye Öğretmenler Sendikası 2. Devrimci Eğitim Şurası Öğretmen Boykotu 1971
- 11- Sanayi Bakanı Çelikbaş' ın, Rejime, Hukuka ve Memleket Menfaatlerine Aykırı Tutumu 1963
- 12- Anayasa Mahkemesi Üyelerinin Seçimi Konusunda Tartışma (A.Ü.S.B.F.) Yayınları 1962
- 13- Rejim bunalımına ve kötü Sonuçlarına Doğru Pupayelken Gidiş; Önümüzdeki Cumhurbaşkanlığı Seçimi 1989
- 14- Laikliğe Çağrı 1989
- 15- Atatürk ve Sosyal Demokrasi 1990
- 16- Atatürk ve Tam Bağımsızlık 1990
- 17- Mukayeseli Hukuk Açısından Karı Koca Mal Rejimi ve Miras Hukuku ile Bağlı 1964
- 18- Başbakanın Parlamentoca Denetlenmesi ve Anayasanın 132.maddesi 1970
- 19- Demokrat Parti Milletvekillerine Açık Mektup 1957

UĞUR MUMCU
(1942 -)

"İkinci Dünya Savaşında Nazizmin uzaktan duyulan tank paletleri gürültüleri arasında Kırşehir'den kopup gelen hukukçu ve araştırmacı gazeteci...
Yılmayan , eğilmeyen, bükülmeyen kalem... 51'inde Demokrasi ve Cumhuriyet düşmanları tarafından katledildi. Ölmedi...Yaşiyor..."

ESERLERİ

- 1- Suçlular ve Güçlüler 1975
- 2- Mobilya Dosyası Yzl.Altan Öymen ve Uğur Mumcu 1975
- 3- Bir Pulsuz Dilekçe 1977
- 4- Sakıncalı Piyade 1977
- 5- Büyüklerimiz 1978
- 6- Çıkmaz Sokak 1979
- 7- Tüfek İcad Oldu 1980
- 8- Silah Kaçakçılığı ve Terör 1981
- 9- Söz Meclisten İçeri 1981
- 10- Terörsüz Özgürlük 1982
- 11- Ağca Dosyası 1982
- 12- Papa - Mafya - Ağca 1984
- 13- Sakıncasız 1984
- 14- Devrimci ve Demokrat 1985
- 15- Liberal Çiftlik 1985
- 16- Sosyalizm ve Bağımsızlık. Aybar ile Söyleşi 1986
- 17- İnkılap Mektupları 1987
- 18- Rabita 1987
- 19- 12 Eylül Adaleti 1987
- 20- Bir Uzun Yürüyüş 1988
- 21- Büyüklerimiz 1979
- 22- Tarikat Siyaset Ticaret 1988
- 23- 40'ların Cadı Kazanı 1990
- 24- Kazım Karabekir Anlatıyor 1990
- 25- Kürt-İslam Ayaklanması 1991
- 26- Gazi Paşa'ya Suikast 1992
- 27- Kürt Dosyası 1993

Avukat Erdal MERDOL

ANKARA BAROSU BAŞKANI

Ünlü ozanımız Nazım Hikmet, bir şiirinde,
"fikir" için şöyle demektedir:

**"O, şahlanmış bir kavga atı,
Kalın kabzalı bir savaş kılıcıdır.
Bu ata atlayacak yürek
Ve bu kabzaya bilek
gerek..."**

Güzel bir dünya düşüncesinin yürekli savunucusu olabilmek, bunun ağır sorumluluğu altında ezilmeden, onurunu taşıyabilmek her insana nasip olmaz; ayrıca herkesin de harcı değildir. Uğur Mumcu ve Muammer Aksoy, bunu başarabilmiş ve toplumca hepimizin gıpta ettiği ölçüde sevilmiş, sayılmış kişilerdir.

Bazı insanlar vardır; kendilerini, eşitlik, özgürlük ve demokrasi mücadelesine adanmışlardır. Bu, onlar için vazgeçemeyecekleri bir hayat tarzıdır.

Özgürlük için yazarlar; ama tutuklanırlar, hapislerde yatarlar. Adalet isteklerinin yanıtları ise, uğranılan haksızlıklardır. Demokrasiden konuşurlar; suikaste kurban giderler.

Bazı insanlar vardır; toplumun esenliği ve mutluluğu için kendi can güvenliklerini dahi önemsemeyiz; toplum düşmanlarının boy hedefi olmaktan da korkmazlar; kendileri için bir şey istemeyi "namertlik" sayarlar; sunulan "dünya nimetleri"ni ellerinin tersi ile iten bu soylular, alçak gönüllülüğü bir erdem bilirler.

İnsanlık tarihi, bu yurtseverlere baş sayfada ve baş köşede yer açar. Bu insanlar, ölümlerinden sonra da toplumun ve sevenlerin belleğinde ve yüreğinde yaşarlar.

Arkalarında ideallerini, onurlarını ve örnek yaşamlarını bırakırlar. Yıllar geçse de, sanki hâlâ atan bir kalp, üreten bir beyin ve yazan bir el gibidirler.

Ülkemizin geleceği ve Demokratik Laik Hukuk Devleti üzerinde sürdürülen sinsî planların bir halkasını oluşturan cinayetler bir gün, er ya da geç bir gün, tüm ayrıntılarıyla birlikte açığa çıkarılacaktır.

Ama bizler, Cumhuriyetin temelini konulan dinamitleri, siyasi hesaplarla görmezlikten gelerek suça katılan siyasi sorumluları çoktandır biliyoruz.

Ve onların döktükleri "timsah gözyaşları"na da, hiç ama hiç, itibar etmiyoruz. Tek beklentimiz, bir kez olsun dürüstlük gösterip, tarih önünde hepimizden özür dilemeleridir.

Kendisinin yerine bir başkasının düşünmesini, yazmasını, davranmasını ve özveride bulunmasını bekleyen insanların çoğunluk oluşturduğu bu toplumun, aydınlık yarınlar uğruna kara topraklara giren bu kahramanlara olan borcunu ödemeyeceğini biliyoruz.

Belki onlara sahip çıkmayı sürdürerek, bizlere düşen görevi bir parçada olsa yerine getirmiş olabiliriz.

BÜYÜK ACI

-UĞUR MUMCU-

Çağdaşlık ve hukuk savaşıydı verdiğin,
Güçlüklere karşı korkusuz.
Gerçeğin onurlu, gür sesi
Bağımsızlık, özgürlük, egemenlik
Adaletin ve barışın simgesi
Atatürkçülüğün yüreğiydin..

Ödünsüz atılımların ocağı,
Erişilmez dağlar gibi
Türk Devrimi'nin basın anıtı
İçtenlikli, tümleyici pınarı laikliğin
Ulusumun aydınlık kaynağı
Seçkin, saygın yiğidiydin..

Değerini ve kutsallığını insanın
En yüce ilke saymış
İrasi sevgi ve hoşgörü, gücü us
Demokrasi çiçeğiydin Türkiye'min
Yaşamını yurduna adanmış
Toplumun namusu, bilinciydin..

Şimdi bir yangın vurdu acıya
Kıydı bölücülük, sömürü, soygun
Utandı düşünce, yıkıldı, dondu zaman
Sen karanın üstüne ak
Bir öldün, milyon doğdun
Yükseldin bayrak bayrak..

Yekta Güngör ÖZDEN

27.01.1993

OCAK AYININ GÖTÜRDÜKLERİ

Prof.Dr. Mustafa ALTINTAŞ

GÜİBF

İktisat Bölümü Öğretim Üyesi

Öğretim Üyeleri Derneği Başkanı

Ocak ayı, 1990 'lı yıllarla birlikte ülkemizde, yalnızca yeni bir seneye umutlu ve iddialı bir başlangıç olma özelliğini yitirdi. Gerçi, giderek azgınlaşan ve devlet kurum ve kuruluşlarında da desteklenen yobazlık ve gericilik, halkımıza bir yılbaşı kutlamasını bile "haram" kılmakta, O'ne bir gecelik de olsa dünya insanlığının bir parçası olduğu duyuncunu ve güvenini çok görmektedir. 1994 yılbaşı öncesi bazı medya araçlarındaki başlık ve programları anımsarsanız, bu korku salmanın hangi yaygınlığa vardığını daha iyi gözlemleyebilirsiniz.

1990'dan başlayarak Ocak ayı, yalnızca yeni yıla kucak açmanın, yeni bir başlangıç yapmanın ötesinde, iki değerli dostun, iki değerli araştırmacı bilim adamının alçakça katledildiği ay olma özelliğini de taşıyor olmaya başladı. Ayların dili olsa, Ocak ayı, Sayın Prof.Dr.Muammer Aksoy ile Sayın Uğur Mumcu'nun öldürülmelerinin kendi günleri arasında yer almasından uğradıkları utanç ve üzüntüyü dillendirirlerdi, gibime geliyor.

Prof.Aksoy'un öldürülmesinin üzerinden dört sene, Mumcu'nun öldürülmesinin üzerinden bir sene geçmiştir bulunmakta. Aksoy hocanın al kanlar içinde düştüğü apartman girişi gözlerimin önünde. Mumcu'nun savrulan gövdesinin uzandığı yer belleğimden çıkmıyor. Bu iki yerden, bu iki bilge ve çöşkulu, üretken insanın aziz bedenleri kaldırıldığı ama devletin ve devletlülerin onurları ve namus borçları hala olduğu gibi orada durmakta. Aksoy ve Mumcu'nun intikam değil ama, adalet istemleri, katillerini bilme hakları onlara sağlanmış değil.

Ankara Baro Başkanlığı, bu iki değerli insan için, bir özel sayı düzenlemekle, bir yandan onların adalet istemlerini yeniden dillendirirken, bir yandan da yere düşmüş olarak duran devletin ve devletlülerin onur ve namus borçlarının da geçen süre aşımını bir kez daha anımsatma görevini yerine getirmiş olmaktadır. Benden istenilen yazı ile, 1970'li yıllardan başlayarak çok yakınlarında bulunma onuruna ve mutluluğuna sahip olduğum, kendilerinden çok yararlar gördüğüm bu iki değerli insana karşı gönül burcumu ödeme olanağını bulacağım. Bu nedenle Ankara Baro Başkanlığına teşekkürlerim sonsuzdur. Aksoy hoca ile öldürüldüğü gün birlikte olan ve Hürriyet yazarı Emin Çölaşan ile gerçekleştirdiği son söyleşisine katılan ve öldürülmesinden yarım saat önce kendisi ile telefonla son kez konuşan biri olarak, Sayın Aksoy ve Sayın Mumcu'nun adalet istemlerine katılmak benim için, borçtan da öte bir görevdir.

Sayın Aksoy ile Sayın Mumcu'nun kişilikleri, düşünce namuslulukları, fikri takipteki yılma bilmeyen tutumları ve düşüncelerinden ödün vermezlikleri gibi özelliklerindeki benzerlik, sonlarında da kendisini göstermektedir. Alçakça bir saldırıya uğramaları ve bu saldırıların aynı ayın son yedi günü içine sığması buna kanıt olarak gösterilebilir. Bu iki insan da, Türkiye'de demokrasinin, hukuk devletinin, insan haklarının ayakta durabilmesi ve bunun da ötesinde çağdaş içeriğe ve eksiksiz uygulamaya kavuşması için çaba göstermişler ve

canlarını, sonuçta bu amaç uğrunda vermişlerdir. Sayın Aksoy'un, Sayın Çölaşan ile son söyleşisi, ülkemizde giderek hız kazanan "etnik ve dinsel" yobazlık, bağnazlık ve gericiliğe karşı uyarı amacını taşıırken, öldürülmesinden dört ay önce yayımladığı, "Önümüzdeki Cumhurbaşkanlığı Seçimi: Rejim Bunalımına ve Kötü Sonuçlarına Pupa Yelken Gidiş"(Tekin Yayınevi) adlı yapıtı, demokratik kurallara ve Anayasanın özüne aykırı olarak yapılacak bir Cumhurbaşkanlığı seçimi konusunda kamuoyunu göreve çağırırken, Sayın Mumcu da, son yazısına kadar toplumu bilgilendirme ve kamuoyunu uyarma konusunda insanüstü çabanın üreticileri olmuşlardır.

Onlar için yayımlanan bir özel sayıda, onların kavgasını verdikleri insan haklarından biri olan dernek kurma özgürlüğü ile toplantı ve gösteri yürüyüşü hakkı üzerinde duracağım. Bu hakkın dile getirilmesi ve kullanılması konusundaki son memur çırpınıklarının acımasız bir biçimde güvenlik güçlerince bastırılmasını, Sayın Aksoy ve Sayın Mumcu'da izlemiş olsalardı, sanırım gündemlerine bu konuyu alırlardı.

Bilindiği gibi, 13 Ocak 1994 günü, kamu çalışanları, "grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı" istemi ile bir günlük eylem gerçekleştirdiler. Türkiye genelinde gerçekleştirilen bu eylemde, Ankara ve Malatya'da olaylar çıktı ve memurlar, güvenlik görevi yapan memurlar tarafından hemen herkesin gözü önünde acımasız bir biçimde saldırıya uğradılar, gözaltına alındılar. Olay ülke çapında bir tepkiye neden oldu. Hemen her boydan ve soydan kimse bu vahşice saldırıya karşı çıkarken, iktidarı ve muhalefeti ile tüm siyasal partilerde polisin davranışını kınadılar. Başta hükümet olmak üzere herkesin karşı çıktığı böyle bir olayın meydana gelmesi, Türkiye'de kimin egemen olduğu, Türkiye'nin kimin tarafından yönetildiğini de tartışma gündemine getirdi. "Acaba, Türkiye'yi hükümet dışı güçler mi yönetiyor?" sorusu, herkes tarafından sorulur oldu.

Dernek kurma ile toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkı, Anayasa tarafından herkese tanınmış ve önceden izin alma koşuluna bağlı kılınmayan bir hak olmasına karşın, gerek Anayasanın ilgili maddelerinde ve gerekse ilgili yasalarda bu hakkın kullanımı çeşitli yasaklar ve sınırlamalarla, adeta olanaksız duruma düşürülmüştür. Uygulamada yaşanan sınırlama ve yasaklamalar ise, Anayasa ve yasalarla getirilmiş olanları daha da artırıcı bir işlev görmektedir.

Bu türden bir yasakçı yaklaşımın temelinde, demokratik kitle örgütlerinin, devlet dışı, devlete karşı olarak algılanması bulunmaktadır. Kamu görevi görenler, devletin varlığını oluşturan bireyleri kendilerine karşıt ve devlet dışı algıladıkları sürece, anayasa ve yasalar tarafından getirilen ve uluslararası belgelerle de pekiştirilen bu insan hak ve özgürlüklerini, içlerine sindirebilme olanakları çok zordur. Örneğin, Anayasada sendikalar, üyelerinin çalışma ilişkilerinde, ekonomik ve sosyal hak ve çıkarlarını korumak ve geliştirmek amacı güden kuruluşlar olarak tanımlanmaktadır. Bu kuruluşların kamuda çalışanlar

tarafından kurulmasına izin vermemek yolunda direnmek, kamu çalışanlarını çalışma ilişkilerinde, ekonomik ve sosyal hak ve çıkarlarını korumadan ve geliştirmeden alıkoymak ve onları "köleleştirmek" anlamına gelmektedir. Yasama organının kamuda çalışanların sendikal haklarını düzenleyici kuralları getirmemesi, bu haklarını kullanmak isteyenlerin, "köle olmak değil, özgür insan olmak istiyoruz" biçiminde kamuoyu desteğini almak isteyenlere güvenlik güçlerince saldırılması, Anayasa ve uluslararası belgelerde yer alan bu türden hakların neden yazıldığını aklı getirmez mi?

Çağdaş, uygar devletin birincil sorumluluğu, her insanın doğduğu andan başlayarak sahip olduğu insan hakları ve temel özgürlükleri korumak ve geliştirmektir. Bunlara saygı, aşırı güçlü bir devlete karşı temel bir güvencedir. Bunlara uyulması ve eksiksiz işlerlik kazandırılması özgürlük, adalet ve barışın temelini oluşturur. Demokrasinin temeli, insanın kişiliğine saygı ve hukukun üstünlüğüne dayanır. Demokrasinin vazgeçilmez unsurlarından birisi de, bilindiği gibi, demokratik kitle örgütlerinden olan siyasal partilerdir. Türkiye'de siyasal partilerin kendi bindikleri dalı kesmemeleri, demokrasinin temeli olan, insanın kişiliğine saygı göstermeleri ile hukukun üstünlüğünü gözetmeleridir. İnsan kişiliğine saygı göstermeyen ve hukukun üstünlüğünü gözetmeyen siyasal iktidarın, bir ülkede özgürlüğü, adaleti ve barışı sağlamanın olanağı bulunmamaktadır. Ülkemizde, "özgürlüklerin özürsü", "adaletin na-mevcut" ve "barışın bozulmuşluğunun" nerelerden kaynaklandığını görebilmekteyiz. Devlet organları, uluslararası belgelere geçen sorumluluğunun gereği olan, insan hakları ve temel özgürlükleri koruma ve geliştirme görevini yapmalıdırlar.

Sayın Aksoy ve Sayın Mumcu'nun adalet isteğinin yanına, yaşayan insanların hakları ve temel özgürlüklerinin korunması ve geliştirilmesi istemini de eklemekte yarar bulunmaktadır.

UĞUR ABİ OLSA...

Mustafa BALBAY

Güzel bir konu yakaladığında gözleri parlar, heyecanla ve müstehzi gülüşlerle anlatmaya başlar.

Sözünü ettiği kişi, kaçakçılık, vurgun ya da benzer işlerle ilgiliyse, adının önüne bir dizi sıfat eklerdi..

Haberin konusu her kim olursa olsun, mutlaka kendisiyle de konuşurdu. Şeriatçı, katil, soyguncu, kaçakçı.....

Cumhuriyet Ankara Bürosu'ndaki istihbarat şefliğim döneminde günde en az bir kez telefonla konuşurdu. Genellikle saat 11.00 sıralarında, yazısını yazmaya başlamadan önce arardı. Günlük gelişmeleri aktarırdım. Büyütmeyi düşündüğümüz haberleri konuşurduk. İnsan hakları, yolsuzluk ya da benzer konulardaki haberlerin mutlaka bir başka yönünü aktarır, yazacağımız haber daha sağlam ve kapsamlı olurdu..

Gün içinde önemli bir gelişme olduğunda, bir taraftan İstanbul'u, haber merkezini bilgilendirirken diğer yandan da O'nu arardık. Eğer günlük gelişme ilgi alanı içindeyse saat kaç olursa olsun yazısını değiştirir, o günlük olay üzerine kurardı..

Gece saat onda, onbirde yazı değiştirmesi olağan birşeydi.

Görüşleri, yaşamı, çalışmaları konusunda çok şey yazıldı, çizildi. Ben, O'nu bugün nasıl aradığımızı aktarmak istiyorum.

Gazetemizin Ankara Bürosu'nda hala canlıdır, günceldir. Kitapları haberlerimize kaynaklık etmektedir.

Sabah haber toplantımızda bir konuyu tartışırken kaç kez, "Uğur Abi olsaydı ne güzel yazardı" dediğimizi anımsıyorum.

Geçen bir yıla bakıyorum...

Özal'ın ölümünün ardından Demirel Cumhurbaşkanı oldu. DYP Genel Başkanlık koltuğuna pekçok kişi İsmet Sezgin'in oturacağını tahmin ediyordu. Ama Çiller ezdi geçti...

Uğur Abi olsa yıllarca en ağır eleştirileri yönelttiği Demirel'in yeni konumuna çarpıcı yorumlar getirirdi.

SHP lideri Erdal İnönü, alışılmadık bir davranışla, kendi isteğiyle genel başkanlığı bıraktı.

Uğur Abi olsa farklı bir dille uğurlardı İnönü'yü...

ISKİ skandalı patladı. Tüm basın, hakim-savcı rolüne büründü. Suçluları belirleyip gerekli cezaları çarptırdı. Beklemediği şekillerde sonuçlanan davalara en ağır eleştirileri yöneltti.

Uğur Abi olsa, bunu yazarların içyüzünü yazar, onlara hukuk dersi verirdi. Ama ISKİ olayında yolsuzluğa adının karıştığına ilişkin hakkında belge bulduğu kişi olursa yazmakta tereddüt de etmezdi.

İnci baba öldürüldü.

Uğur Abi olsa, nasıl da geçmişinden bugüne İnci babayı anlatır, dostalarını düşmanlarını, iş ilişkilerini yazar, savcılarını bile şaşırtacak ipuçları ortaya koyardı.

Hayali ihracat dosyası hazırlandı. Meclisteki bürokrasi çarkının dişlileri arasında tozlanıp gidiyor.

Uğur Abi olsa, "Kimi koruyorsunuz" diye yüklenip dosyayı didik didik ederdi.

Behçet Cantürk öldürüldü.

Uğur Abi olsa, arşivindeki "C" harfini çekip başlardı geçmişini dökmeye. Cantürk kimdi, ne iş yapardı, kimleri finanse ediyordu, cinayette kimlerin parmağı olabilirdi... Bir dizi ayrıntı sererdi.

Özel televizyonlar, yasadışı, kuralsız aldı başını gidiyor.

Uğur Abi olsa, en çok payını alacak kişiler bunların patronları olurdu. Para kaynaklarını, iş ilişkilerini çekinmeden yazar, didik didik araştırırdı.

En son döviz piyasasında şok yaşandı. TL.'nin değeri bir-iki günde tepetaklak düştü.

Uğur Abi olsa, döviz vurguncuları alırdı payını. Bundan kim milyarları götürdü, hükümet niye beceriksiz kaldı araştırır, 12 Eylül öncesine kadar inerdi.

SABAH

125 OCAK 1993 PAZARTESİ

TELERAMA İLE BİRLİKTE 4000 LİRA

Aynı bomba

İstanbul'da Genel Müdürü İsmail Kırık, Doğukan Sencik'in katilini öldürdü. Aynı bomba, İstanbul'da Genel Müdürü İsmail Kırık, Doğukan Sencik'in katilini öldürdü.

Kahpe suikast

Cumhuriyet Gazetesi yazarı Uğur Mumcu, Ankara'da evinin önünde otomobiliyle havaya uçurulup öldürüldü

YANILIYORLAR

"Uğur Mumcu'yu da öldürdüler. Türk basınının araştırmacı gazetecilik dalında büyük bir değeri olan, demokrasinin özellikle laik Cumhuriyetin inanmış bir savunucusu olan Uğur Mumcu'nun kaybı bizleri derinden sarstı.

Uğur Mumcu'yu kahpece, adice ve inanılmaz bir profesyonellikle öldürenler demokrasiyi, laik Cumhuriyeti sahipsiz bıraktıklarını sanıyorlarsa yanılıyorlar.

Uğur Mumcu'nun alçakca öldürülmesi Türkiye Cumhuriyetinde demokrasiyi, laik Cumhuriyeti savunanların yıldırılmaz, tam aksine daha çok yakınlaştırır, daha çok bilir..."

Zafer Mutlu

Selçukî PKK ve istemi terör örgütleri öldürdü
İstanbul'da Genel Müdürü İsmail Kırık, Doğukan Sencik'in katilini öldürdü. Aynı bomba, İstanbul'da Genel Müdürü İsmail Kırık, Doğukan Sencik'in katilini öldürdü.

Eşi ve kızının acısı

Uğur Mumcu'nun eşi Zeynep, evinin önünde kahpece havaya uçurulup öldürülen Uğur Mumcu'nun eşi ve kızının acısını gösteren bir fotoğraf.

"Gün gelecek bütün bunların hesabı sorulacaktır. Gün gelecek akıttıkları kan selinde boğulacaklardır. Göreceksiniz bugün değilse yarın, yarın değilse öbürgün."

Uğur MUMCU
23 Şubat 1977

AKSOY - MUMCU : SON KONUŞMALARIM

Emin ÇOLAŞAN

TEMPO Dergisi geçtiğimiz günlerde bir Uğur Mumcu kitabı yayınladı. Onu okurken karşıma ilginç bir resim çıktı. Uğur Mumcu ve Muammer Aksoy kol kola... Sanıyorum son yıllara ait bir resim. Kendi kendime nereden nereye diye düşündüm.

Türkiye'nin birbiri ardına öldürülen laik,devrimci, Atatürkçü ve yurtsever iki insanı, acaba bu akıbeti hiç düşünür müydü? Kim düşündürdü?

Gazeteci bazen unutamayacağı olaylar yaşar... Ve bazen de olayların etkisini uzun süre üzerinden atamaz.

Hatırlar mısınız, Muammer Aksoy öldürüldüğü gün benim yanımdaydı. Kendisiyle Hürriyet gazetesi için bir Pazar Sohbeti yapacaktım. 31 Ocak 1990 günü öğle saatlerinde gazeteye geldi. Yanında Prof.Dr.Mustafa Altıntaş vardı. Önce oturduk, havadan sudan sohbe başladık. Biliyorsunuz, sigara içmezdi.

Odam küçüktü. Onu dumandan rahatsız etmemek için sigaramı oda kapısının dışında içmeye başladım... Gel Allahaşkına, burada iç. Ben rahatsız olmam dediyse de, onu dumanaltı etmemek için odanın dışında içmeye devam ettim.

Aslında komik bir manzaraydı. Sigarayı dışarıda içiyordum ama kafam odanın içindeydi! Konuşurken içeride, dumanı üflerken dışarıda!... Üçlü sohbe bir süre böyle devam ettik.

Sonra oturduk, teypi açtım ve uzun uzun konuştuk. Laiklik, Atatürkçülük, şeriat düzeni, Türkiye'nin bu açıdan görünümü... Türkiye'yi bekleyen tehlikeleri ona sordum. Güzel bir konuşma oldu. Gazetede çıkacak resimlerimizi çektik.

Günlerden Çarşamba idi. Yanımdan saat 13 dolaylarında ayrıldılar. Konuşma biraz uzun sürmüştü. Bantları çözmekle görevli arkadaşımı hemen çağırdım ve ertesi sabaha kadar çözmesini rica ettim. Pazar günü gazetede yayına ancak hazırlayabilirdim.

Öğleden sonra kendisini bürodan bir kez daha aradım ve aklıma gelen, sabah sormayı unuttuğum bir şeyleri sordum.

Akşam eve gittim. Saat 20 dolaylarında gazetede arkadaşlar haberi verdi. Muammer Aksoy öldürülmüştü.

Hemen gazeteye geldim. Bir bölümü banttan çözülmüş konuşmaları ertesi gün çıkan Hürriyet'e yetiştirdik.

Birkaç gün üst üste manşetten verdik.

Uğur Mumcu ile çok uzun yılların arkadaşlığını ve dostluğunu paylaşmış bir insanım. Sadece gazeteci olarak değil, aile bireyleri olarak da dosttuk.

Herhalde birbirimizin her 100 yazısından 99'una imza atardık. Dostluğundan yaşarken de onur duyduğu ender insanlardan biriydi.

Ama bir tek şeyde kendisine karşı çıkardım. Koruma istemezdi. Bunu bir angarya olarak görürdü.

Size Uğur'la da en son beraberliğimizi anlatayım.

Beş gazeteci arkadaş Ankara'da bir araya gelip akşam yemeği yedik. Melih Aşık, Bekir Coşkun, Teoman Erel, Uğur Mumcu ve ben. Lokantadan çıktığımız zaman geceyarısını geçmişti. Uğur'la ikimiz onun köhne Renault arabasına bindik. Beni eve o bırakacaktı. Aynen dedim ki Ulan Uğur, şimdi şu ıssız caddelerde ikimizi de vursalar, herhalde bayram ederler. Gözünü seveyim, sen de koruma iste.. Beni eve bıraktı, o devam etti.

Bu hadise ölümünden yaklaşık bir ay önce oldu. Yüzünü en son görüşümdü. Çünkü o sırada, öldürüldüğünde yarım kalan kitabını yazıyordu ve zaman açısından çok yoğundu. Neredeyse dünyaya kapanmıştı. Ama her zaman olduğu gibi üç dört günde bir telefonlaşıp hal hatır sorduk, medyanın içine düştüğü pislikten yakındık, bazen de dedikodu yaptık.

En son konuşmamız ölümünden iki gün önce oldu. Gazeteden aradı. O sırada Saygı Öztürk, İnönü dönemine ilişkin Kürtçülükle ilgili bir belge yayınlamıştı bizim gazetede. Benden o raporu istedi... "Saygı'ya rica etsen, acaba bir kopyasını bana verir mi? Kitapta kullanacağım. Eğer verirsen sen al da bana hemen gönderiver" dedi.

Raporu Saygı'dan alıp Uğur'u aradım. Bizim gazetede araba yoktu. Ya bizim araba gelene kadar bekle, ya da sen benden birisiyle aldır dedim. Cumhuriyet'ten birini gönderip raporu benden aldırıldı.

İki gün sonra olan oldu.

Bunlar büyük insandı. Türkiye'ye Muammer Aksoy'lar, Uğur Mumcu'lar bir daha kolay kolay gelmez. Yerleri kolay dolmaz. Acılarını, milyonlarca Atatürkçü insanımız gibi ben de yüreğimde taşıyorum.

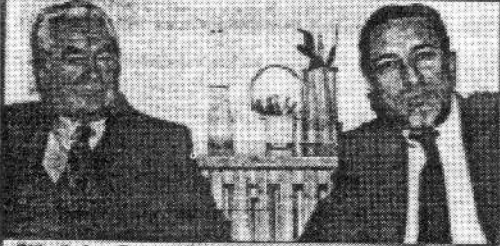
Nur içinde yatsınlar.

Terör, eski günlerdeki gibi yine can almaya başladı

Prof. Muammer Aksoy öldürüldü

Eski CHP milletvekili, Anayasa Profesörü, Türk Hukuk Kurumu Başkanı Muammer Aksoy, dün akşam 19.15'te Bahçelievler'deki evinin girişinde, başından ve göğsünden üç kurşunla vuruldu...

Ölümünden 5 saat önce Emin Çölaşan ile konuşmuştu

1967 Anayasası'nın hazırlanmasında Mustafa Kemal Atatürk'ün en yakın danışmanı olarak görev yapan Prof. Aksoy, terörün kurbanı oldu. Aksoy, dün akşam 19.15'te Bahçelievler'deki evinin girişinde, başından ve göğsünden üç kurşunla vuruldu. Aksoy, vurulduktan sonra ambulansla hastaneye kaldırıldı. Aksoy'un yaralı olarak hastaneye kaldırıldığı öğrenildi. Aksoy'un yaralı olarak hastaneye kaldırıldığı öğrenildi. Aksoy'un yaralı olarak hastaneye kaldırıldığı öğrenildi.

Dava adamı Muammer Hoca

OLAY ÜZÜNTÜ YANDIRDI

Tepkiler →

Özal: "Büyük üzüntü duydum."

Akbulut: "Suçlular cezalandırılacak."

Demirel: "Türkiye için büyük kayıp."

Türkiye'de

Doğru Söyleyeni...

VURURLAR

OLAY

İKİ KURŞUN- Türk Hukuk Kurumu ve Atatürkçü Düşünce Derneği Başkanı eski CHP Milletvekili Anayasa Profesörü Muammer Aksoy, Ankara'da dün Bahçelievler'deki evine girerken kimliği belirsiz kişi ya da kişilerin silahlı saldırısına uğradı. Aksoy, başından ve göğsünden aldığı iki kurşunla olay yerinde can verdi.

İSLAMI ÖRGÜT- Menfur suikasti gazetelere telefon eden ve adı şimdiye dek duyulmamış "İslami İntikam Örgütü" üstlendi. Örgüt, öldürme gerekçesi olarak Prof. Aksoy'un tesettür konusundaki tavrını gösterdi. Polis, bu üstlenmenin, olayı saptırma olabileceği ihtimali üzerinde duruyor.

ANARŞİ TIRMANIYOR- Son günlerdeki çeşitli sokak olaylarından sonra önceki gün bir polisin öldürülmesi ve dün de ünlü bir hukukçunun vurulması "12 Eylül öncesi olayları anımsatıyor" şeklinde yorumlanıyor.

"Hem ulusal egemenliğin ve cumhuriyetin yürütülmesi ve sürdürülmesi, hem de Dünya ile aramızdaki büyük uygarlık açığının giderilmesi, kısacası yeni Türk Devleti'nin çağdaş (ve durmadan değişen, zamanın gereksinmelerine ayak uydurabilen), yaşama gücünü tazileyen bir devlet olarak kalabilmesi, AKIL'a ve BİLİM'e DAYANAN LAİK BİR DEVLET VE HUKUK DÜZENİ kurulmadıkça olanaksızdı."

Muammer Aksoy

UĞUR MUMCU'DA TARİH BİLİNCİ

M.Emin DEĞER

Uğur Mumcu'yu anlatmak, çok kolay gelebilir kişiye. Çünkü O, düşünceleriyle sevenlerinin içindedir. Bu nedenle de, sanılırki, O'nu sevenler, O'nu yakından tanıyanlar rahatlıkla anlatabilirler. Ben bunun böyle olmadığını, Uğur Mumcu'yla ilgili konuşma hazırlarken yaşayarak anladım. Nedeni, Uğur Mumcu'nun temeli Kemalist ilkelere dayalı çok yönlü bir yazar ve düşünür oluşudur. Nereden başlayacağınızı, hangi niteliğini öne çıkaracağınızı bilemiyorsunuz.

Günlerdir, Uğur'u kaybedişimizin birinci yılında, Antalya San'at ve Çevre Bahçesinde yapılacak etkinlik için konuşma hazırlıyorum. Bu arada Ankara Barosu'nun Ocak ayında Uğur Mumcu ve Muammer Aksoy için özel bir dergi yayınlayacağını ve benden de yazı istendiğini öğrendim.

Baromuzun bu girişimini alkışladım. Ama Uğur'u hangi yönüyle meslektaşlarıma anlatabilirim düşüncesi, bir kaç gündür beni yordu dersem gerçeği vurgulamış olurum. Nedeni açık, O'nu kişiliğinin oluşmasındaki temel ilkelerden çıkararak, bugüne ulaştıran kimliği ile anlatmak için, kişiliğinin, yaşamına yön veren ilkelerle nasıl yoğurduğunu ve halkının bu sonsuz sevgisine ulaştıran Uğur MUMCU'nun nasıl oluştuğunu araştırayım dedim.

Ağabeyi Ceyhan MUMCU'nun anılarına ve bir konuşmamızda kendi anlattıklarına göre, Mumcu'lar baba evinde Kemalist bir ortamda büyümüşler. O tam bağımsızlıkçı, özgürlükçü ve laik cumhuriyet düşüncesinin alt yapısı baba evinde oluşmuş. Ve sonra öğretmenleri, yetiştirdiği gençlik ortamı, hele 27 Mayıs'ın Kemalist ilkeleri öne çıkaran atılımları; Doğan Avcıoğlu ile ilişkileri Kemalizmi kişiliğinin temel taşı yapmıştır.

Öyle ki, yazılarını okuduğumuzda, konuları salt o şaşmaz diyalektik mantığı ile değerlendirdiğini, ama düşüncesinin temelindeki o ilkelerden ödün vermediğini görürüz. Uğur'un düşünce ve eylem yapısındaki o şaşmazlık ve akılcılık düşünce yapısının temelindeki ilkelerin tarih bilinciyle yoğrulmasına d ayalıdır. Özellikle ülkesini ve cumhuriyeti konu edinen yazılarının işte o şaşmaz tarih bilinciyle işlendiğini görürüz. Uğur Mumcu'yu, halkının ve ülkesinin sorunlarında öylesine coşkulu ve inançlı kılan da işte bu bilinçtir.

O'ndaki yazarlık yeteneği sınıf bilinciyle işlenmiş, Mumcu kendini yaratmıştır... Öte yandan Uğur, Kemalizmin sosyalist düşünce ile çelişmediğine, dahası Kemalizmin sürekli devrimi öngördüğüne inanır. Sosyalisttir. Ama tam bağımsızlıkçıdır. Bir yazısında derki: "Ne Amerikan emperyalizminin işbirlikçiliği, ne Sovyet güdümü, ne de Tanzimat batıcılığı... Ulusallık içinde devrimcilik, özgürlük ve bağımsızlık ;" Devrimci siyaset " işte budur."

Aynı yazıdaki şu sözler, O'ndaki tarih bilincinin temelinde de Ulusal bağımsızlık bilincinin bulunduğunu gösterir:

"Türkiye'de devrimci birikim, bölgede "ulusal ve bağımsızlık" ilkelerini yerleştirecek bir devrimci siyaseti" oluşturup,

geliştirebilir. O görkemli ulusal kurtuş tarihine sahip olan Türk halkı, bu siyasetin doğal mirasçısıdır."

Bu yönüyle de Mumcu'nun yalnız kendi ulusal sorunlarına değil, öteki ulusların sorunlarına da, eğildiğini ve o sorunlara da, tam bağımsızlıkçı bir yaklaşımla baktığını görürüz. Bu yönüyle de enternasyonalisttir. Tam bağımsızlığın tek başına sağlanamayacağını düşünür. Bu da işte o tarih bilincinin O'nda temel bir yapı oluşturduğunu gösterir.

"Tarih bilinci" adlı yazısında yine tam bağımsızlığın Mustafa Kemal uygulamasından çıkarak günümüzde ne anlama geldiğini şöyle vurgular:

"Atatürk'ün "tam bağımsızlık" ilkesi iki yönlüdür. Bu ilkenin bir yönü "kapitalist emperyalizme" karşı... hey'eti milliyeye savaşmaktır. İkinci yönü ise, Sovyet devrimine karşı ideolojik ve siyasal bağımsızlık."

Peki bu ilkeleri günümüze nasıl uygulayacağız. "Tarih bilinci" yazısının son paragrafını okuyalım. Aşağıdaki satırlar, bizim Ortadoğu politikamızın ana çizgilerine ışık tutar. Elbet, olaylara tarih bilinciyle bakmasını bilenler için. Nasıl mı? Okuyalım, görelim:

"Bugün, bu koşullarda, bu gibi sorunların Ortadoğu bölgesindeki çokuluslu çıkarlarla ilgili olduğu bilincine vararak, Atatürk'ün "tam bağımsızlık" inancına sınımsız sarılmak gerekir. Kuvvayı milliyeye ruhu ve tam bağımsızlık ilkesi, dış politikamızın özü, sözü ve her şeyi olmalıdır."

Şimdi, günümüzün Ortadoğu politikasının; ABD ile ilgili politikamız başta olmak üzere genel politikamızın nasıl işlediğine bakalım. Yalnız Ortadoğu için değil, Türkiye'yi parçalamaya yönelik konularda bile, "neden bağımsız bir politika izliyoruz" diye soralım.

Emperyalizmin Ortadoğudaki çıkarlarının ve o çıkarlar için, başta ABD ve Batı emperyalizminin ortak politikalarının ayırına varmadan, yaşamsal bir konuda, PKK konusunda bile, ABD'nin ve Batı'nın Kürt politikası gerçeğini görmeden, onların yardımını istemek, komşularımızla ilgili politikaların oluşmasında ABD'yi önder seçmek, tarih bilincinden yoksunluğu gösterir.

Bunun anlamı açıktır. Ya, kendi ulusal kimliğimizi kaybettik, ya da, kimliğimizi kullanmasını bilmiyoruz. Her ikisi de bizi kulluğa itmektedir. Uğur, işte bu konularda da, o şaşmaz tarih bilinciyle, bize ışık tutuyor, yol gösteriyordu.

Öyle görülüyorki, Uğur'un bıraktığı boşluk asla dolmayacaktır. O boşluk ancak, tarih bilincine erişmiş kuşaklarca doldurulabilir.

O kuşaklara şimdiden merhaba.

AĞLAMADAN AĞLAMAK

Uğur Mumcu'ya

Sulara bir karanfil bıraktım
Bir karanfil de toprağa
İçgeçirmeden
bağırmadan
ağlamadan

Bir karanfil de yarınlara bıraktım
Aldın mı?

Dağlarına, dağlarına memleketinin
Çiçek kokan yaylalarına memleketinin
Göllere, denizlerine ve sularına memleketinin
Sevinçlerine, sevgilerine memleketinin
Bir karanfil bıraktım
Aldın mı?

Bebelerine, çocuklarına, gençlerine
Gelinlerine, kızlarına
Yüreklerine ve ellerine
Ve gözyaşlarına
Bir karanfil bıraktım
Aldın mı?

Bir nice şafakların karanfil kırmızısına
Saldım beyaz güvercinini
Ve sesimin yettiğince türkü
Ve kucaklayabildiğim kadar sevgi
Getirip koydum toprağına
Aldın mı?

Sulara bir karanfil bıraktım
Bir karanfil de Anıttepe'ye
İçgeçirmeden
bağırmadan
ağlamadan

ağladım
Sesimde karanfiller açtı
Aldın mı?

Hüseyin DENİZ

UĞUR'UN ARDINDAN 365 GÜN...

Kurthan FİŞEK

Uğur Mumcu öldürüleli 365 gün oldu.

Abartmayalım, basın hürriyeti öldürülmedi. Abartmayalım, yargı bağımsızlığı öldürülmedi. abartmayalım, düşünce hürriyeti öldürülmedi, demokrasi öldürülmedi.

Güzel bir insan, gülen bir insan öldürüldü.

Suratsız Türkiye'ye gülümseyerek, gülere bakan insanlar kolay yetişmiyor.

Uğur'un gülüşleri kalbindeydi, beynindeydi.

Bazılarının gibi sağ üst tarafı yukarıya kıvrık dudaklarında değil...

Uğur'un cesedine ilk varanlardan biriydim. İki sokak aşağısında otururdum, eşim aradı: "Patlama oldu..."

"Eyvah, Uğur'u öldürdüler!" dedim.

Otomatik refleksi benimki...

Veya "aptala malum olması" gibi bir şey....

Uğur güzel insandı, iyi insandı, neşesi eksiksizdi.

24 Ocak kararlarının Türkiye'ye çağ atlattığı gün öldürüleceğini bilseydi, mutlaka gülerdi.

1993 yılını sonuna kadar yaşayabilseydi. mutlaka yapılacak bir espri bulurdu.

Mezarının başında söylenenleri dinleseydi yine gülerdi.

"Uğur mumcu'nun katillerini bulmak onur meselemizdir..." (İsmet Sezgin)

"Uğur Mumcu'nun katillerini bulmak hükümetimizin namus borcudur..."(Erdal İnönü)

Uğur'un bir özelliğini gördüm. Yaşadım.

En "ciddi" görünen insanlar, en gayriciddi olanlarıydı.

Hep öyle derdi.

Rahmetli Turan Güneş hocamıza atfedilir. Nihat Erim'i gördüğünde, "Uzaktan bakıldığında devlet adamına benziyor!" demişti.

O esprinin fikir babası Uğur'du.

Uğur yazacaklarını, söyleyeceklerini yazdı, söyledi.

Öldürüldü.

Uğur'suz bir dünya uğursuz bir dünyadır.

Uğur'suz bir dünya gülmeyen, gülemeyen bir dünyadır.

Uğur şu anda hayatta olsaydı gülerdi, güldürürdü.

Gülünecek şeylerimizin çok olduğu bir yılı geride bıraktık.

Cumbabamız 24 Ocak kararlarını anlatıyor, başanamız uyguluyor.

Uğur'sa bir yerlerden bakıp hepimize gülüyor.

Dünyaya gülere, düşünerek, eleştirerek bakan birisine yapılabilecek en "soğuk şaka", çok güldüğü, alay ettiği 24 Ocak kararlarının yaşgününde öldürülmektir.

Öldürdüler.

Gülmeden, güldürmeden geçirdi 1993'ü...

Hiç birimiz gülemedik.

Uğur'u devamlı yaşatmanın tek yolu, dünyaya gülere bakmaktır. Yazan, düşünen birini yaşatmanın tek yolu, okumaktır.

Uğur'un mezarı başında bir tek sözünü hatırlıyorum.

"Aptallık ve cehaleti yok etmenin tek çaresi, aptal ve cahillere gülmektir..."

Güzel bir insanın mezarı başında gülemiyorum, ama, hiç değilse gülümsüyorum.

Uğur'un ardından, Uğur'un görüp gülemediği 1993 yılının ardından....

GÜNAYDIN

ŞEBAT 1997 PERŞEMBE

KDV DAHİL 500 TL

...Dün de, Prof. Muammer Aksoy öldürüldü

Dev-Sol'dan sonra
İslami Harekât örgütü!..

Terörün acı dönüşü

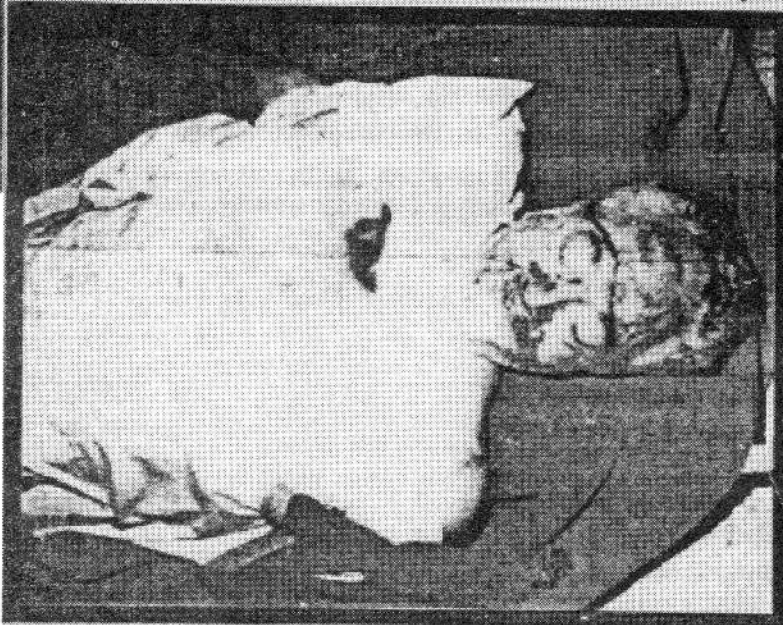

Şiddet, tırmandırılıyor...
Amaç, anarşiye dave!..

KANLI SENARYO

✦ Bir güvenlik örgütümüzden; bir üniversite çevresinden... Türkiye'yi
12 Eylül öncesi karanlığına sürütmek isteyenler, kurban seçi-
yorlar!.. Terör, yitirilmiş nefak tohumları saçarak ummana çabasında...

✦ Fena, çok fena.. Bu kurbanlar, aslında milletin huzuruna; İs-
tanbul'da gahir edilecek en polizmizin kanı kurmadan, dün de An-
kara'da bir Anayasa profesörümüzü şiddetle kurban verdik...

ÖLEN
ÖLEN
ÖLEN

AKSOY VE MUMCU

Prof.Dr. Alpaslan IŞIKLI

Uğur MUMCU, AKSOY Hocadan sözederken "tek başına bir siyasal parti kadar etkili" derdi. AKSOY Hocanın da Uğur MUMCU için "tek başına bir ordu kadar etkili" dediğini duyanlarımız olmuştur.

Bu iki ölümsüz kişinin benzer yanları çoktu. Sonsuzluğa göçleri de yılın aynı ayına rastladı. Onlar, duyarsızlığın, sıradanlığın, fırsatçılığın kol gezdiği çağımız koşullarında, insanlığın en yüce birikimlerinin pırıltılarını taşıyan birer yıldız gibi göründüler ve gözümüzden uzaklaştılar.

Yılmadılar, sahte değerler karşısında eğilip bükülmediler. En dayanılmaz, en çileli koşullarda dahi yüreğindeki yurt sevgisinin ateşini bir an bile söndürmemiş olan Kuvay-ı Milliyecinin yiğitliği onlarda yaşıyordu.

Nemelazımcılık, vurdumduymazlık onlara yabancıydı. Özgürlük, eşitlik, kardeşlik ilkelerini kendisine bayrak yaparak insanlık tarihinde yepyeni bir çağın açılmasına öncülük etmiş ve çağının tüm sorunlarını yüreğinin derinliklerinde duymuş olan Jakoben devrimcinin üstün sorumluluk bilinci de onlar da yaşıyordu.

Yakın tarihimizin hiç bir önemli toplumsal sorununu, AKSOY'suz veya MUMCU'suz düşünemeyiz.

Ülkemizin demokratik sosyal gelişiminde önemli bir köşetaşı oluşturan 1961 Anayasasının doğuş ve biçimleniş sürecinde Anayasa Komisyonu sözcüsü olarak AKSOY vardır. Özellikle, bu Anayasanın açtığı yeni ufukların başlıca unsurunu oluşturan sosyal devlet ilkesinin kabulü, çok geniş ölçüde AKSOY'un üstün müzakerecilik yeteneği ve ikna gücü sayesinde sağlanabilmiştir.

Ülkemizin doğal zenginliklerine uzanan uluslararası sermayenin sömürüsü karşısında direnen yurtsever güçlerin ön saflarında AKSOY vardır. Özellikle ulusal petrol davasına sağladığı katkılar dolayısıyla, bir zamanlar, AKSOY ve "petrol" sözcüklerinin birlikte aklı geldikleri unutulamaz.

1960'lara doğru SBF dekanının bakanlık emrine alınmasıyla patlak veren olaylardan başlamak üzere, ülkemizde üniversite özerkliği sorununun gündeme geldiği her aşamada, AKSOY gene ön saflarda yer almıştır.

AKSOY, günümüzün en önemli sorunlarından birini oluşturan memurların sendikal hakları mücadelesinin başından beri içindedir. Bu konuda "TÖS Boykotu" üzerine yazdığı iki ciltlik yapıtı, kişiliğindeki mücadelelilik ve bilim adamlığı özelliklerinin kanıtlarından biridir.

Birbirini bütünleyerek uzayan bu zincirin saymakla bitmeyecek halkalarının herbirinde, MUMCU'nun da ayrı düşünülmesi ve unutulması mümkün olmayan bir yeri vardır. Ne var ki MUMCU, mücadelesinin bir bölümünü AKSOY'suz bir dünyada sürdürmek zorunda kalmıştır.

MUMCU, "Kalpaksız Kuvay-ı Milliyeci"lerin en son örneklerindedir; ama bu özelliği, onu ve Kuvay-ı Milliye ruhunu anlamakta güçlük çeken kimilerinin sandığının aksine, demokrat

ve anti-militarist olmasının engelini değil, başlıca gereğini oluşturmuştur. Dolayısıyla, komprador burjuvazinin hizmetindeki militarizmin azgınlaştığı dönemlerden biri olan 12 Mart'ta, "Kalpaksız Kuvay-ı Milliyeci"nin "Sakıncalı Piyade" olması doğaldır. Ve MUMCU, aynı adı taşıyan ünlü sahne yapıtıyla militarizme unutulmaz bir darbe indirmesini bilmiştir.

Türkiye Cumhuriyeti, emperyalizmin dünya egemenliğinin sarsıntıya uğradığı bir dönemde, Kuzeyimizde bu sistemde çatlama anlamına gelen bir devletin kuruluşunun ardından, mazlum milletlerin kurtuluşu hareketinin ilk somut kazanımlarından biri olarak doğmuştur. "Yeni Dünya Düzeni"nin kuruluşuyla birlikte, Doğu Blokunu da yörüngesine katmayı başarmış olan emperyalizmin, dünya egemenliğini korumak amacıyla mazlum milletler üzerindeki ekonomik ve siyasal denetimini yoğunlaştırmaya yöneldiği günümüzde, Cumhuriyet'e yönelik saldırılar da artmıştır.

Aynı amaca yönelmiş olsalar da bu saldırılar değişik görünüşler taşımaktalar. Cumhuriyet'in ekonomik ve ahlaki temellerini saldırılarının baş hedefi olarak seçmiş olan köşedönemeci neo-liberaller; psikopatlığı müslümanlık sanan ve Lozan düşmanı (ve herhalde Sevr'in simgesi olan düşman çizmesinin özlemini çeken) gözü dönmüşler; gene Sevr özlemiyle yanıp tutuşan (dolayısıyla, Sevr'e göre doğu ve güneydoğuda aslan payını alanların emanetçiliğine soyunmuş olan) ırkçı ayrılıkçılar; numaracı Cumhuriyetçiler...hepsi, özünde aynı amaca yönelmişlerdir. Ve bunların hepsinin karşısında Uğur MUMCU, kalemiyle en ön saflarda savaşmaktaydı.

AKSOY'un ardından MUMCU'yu da şehit verdik. Mücadeleleri duracak mı? AKSOY ve MUMCU, bize bu soruyu soruyorlar.

Bu bomba hepimize

Halkı, demokrasiyi, basın özgürlüğünü hedef alan katiller, Uğur Mumcu'yu da öldürdüler

Cumhuriyet gazetesi yazarı, araştırmacı, hukukçu Uğur Mumcu, dün 13.20 sıralarında, otomobiline yerleştirilen bombanın patlaması sonucu öldü. Olayı, İslami Kurtuluş, İslami Büyük Doğu Akıncılar Cephesi, İslami Cihad ve PKK örgütleri üstlendi. Cinayetin duyulması üzerine, Türk basını ve kamuoyu mateme gömüldü.

TEK BAŞINA - Saat 13.15 sıralarında, eşi Güldal Mumcu ve çocuğu ile birlikte hastanedeki bir yakınlarını ziyaret için Ankara- Gaziosmanpaşa Karlı Sokak'taki evinden çıkan Mumcu, otomobile tek başına bindi. Konağı çevirdikten sonra korkunç bir patlama meydana geldi.

PARÇA PARÇA - Mumcu'nun otomobili bir anda parça parça olurken, cesedi, arabanın hemen yanındaki ASKİ'ye ait su deposunun bahçesine fırladı. Cesedin parçaları toplandı, torbaya konularak hastaneye götürüldü. Eşi Güldal Mumcu, güçlükle teskin edilebildi. Soruşturmayı yürüten DGM Başsavcısı Nusret Demiral suikast için, "PKK ihtimali uzak" dedi. Suikastçıların kaçışını önlemek için çıkış kapıları ve havaalanları uyarıldı. CHP, suikastı Meclis'e götürüyor. Mumcu son olarak PKK ve Apo ile ilgili bir çalışma hazırlıyordu. Mumcu'nun cenazesi çarşamba günü toprağa verilecek.

Cevap Bekleyen Sorular

1- Mumcu'nun otomobiline "ısıya duyarlı" bombayı kim, niçin, ne zaman koydu?

2- Uğur Mumcu suikastinin, bu bomba tipinin daha önce de kullanıldığı belirtilen bir İsraili ve bir ABD'linin öldürülmesi olaylarıyla bağlantısı var mı?

3- Perşembe akşamından bu yana kullanılmayan arabadan 20 metre ileride polis kulübesi bulunuyor. Polis dikkat çekecek kimseyi görmedi mi?

4- Olayla ilgili arandığı belirtilen Kartal marka beyaz bir otomobil nereden çıktı?

Rauf TAMER

"Uğur Mumcu

Türk basını olarak, ona sağlığında yapmadığımız övgüleri, şimdi ardından yapıyoruz. Okuyun... Herbirimiz ağıtlar yakacağız... Yazarken ağlayacağız... Çok geç..."

Mehmet BARLAS

"Eski arkadaşım

Toplumu daha ileri götürecek uygar uzlaşmalar aramak yerine insanları susturmayı amaçlayan terör ne tarihin akışını, ne de biz Türklerin yazgısını değiştirebilir..."

Güngör MENGLİ

"Uğursuz gün

Türk basını, teröre, karanlığa ve namussuzluğa karşı mücadele ederken terörün hedefi haline gelen bir kaç değerini böyle kurban verecek..."

Mehmet ALTAN

"Cinayet neyi önler ki?.."

Mete AKYOL

"Mumcu ölümsüzdür

Gerçekte öldürülen Uğur Mumcu değildir, onun sadece bedensel varlığıdır. Onun fikirleri yaşayacaktır..."

TÜRKİYE'NİN UĞUR'U

Zülfü LİVANELİ

Mitolojideki Sisyphos, tanrılar tarafından bir cezaya çarptırılır: Her sabah büyük bir kayayı ite ite dağın başına çıkaracaktır.

Gece kaya aşağı yuvarlanacak ve Sisyphos'un sonsuz uğraşı yeniden başlayacaktır.

Sevgili Uğur Mumcu da bir Sisyphos'tu.

Yıllar ve yıllar boyu her sabah doruğa çıkardığı yazıların, akşama geriye yuvarlandığını görerek yaşadı.

Türkiye'de yolsuzluk, kaçakçılık, zulüm, hile, işkence boy atıyordu. Bütün bunların karşısına kalemiyle dikiliyordu Uğur.

Yerine göre hırçın, yerine göre alaycı bir üslupla toplumun karanlık köşelerine göz alıcı el fenerleri sıkıyordu.

Ne var ki bütün bu çaba, ihtilallerle, hapislerle, bunlardan korkuncu vurdumduymazlıklarla cevaplanıyordu.

Sisyphos olmak, bir anlamda bütün demokratların kaderiydi.

16. yüzyılda "kul olayım kalem tutan ellere!" denilmişti.

24 Ocak 1993 günü Uğur'u, kalem tutan eline kurban ettiler.

Türkiye Cumhuriyeti, yetmişinci yılında katillere, mafyalara, karanlık hesaplaşmalara teslim edilmişti.

Devletin verdiği sözler boş çıktı ve bugün, ölümünün birinci yıldönümünde Uğur'u anarken, yakalanmayan katillerinin karanlık köşelerde kıs kıs güldüğünü duyuyoruz.

Uğur Mumcu cinayeti, Türkiye Cumhuriyeti Devletinin alınına vurulmuş bir utanç damgası gibi...

Yazarlarını, bilimadamlarını koruyamayan ve onlar katledildikten sonra katillerini yakalayamayan bir devlet, hangi düzenden, hangi yasadan, hangi güvenlikten sözedebilir ki?

Oysa Uğur, Türkiye'nin uğruydu.

Onu öldürerek henimizi uğursuz bir dönemin kuşağına

ŞEHİT AKSOY'UN ARDINDAN

Güvercini vurdular kartal oldu
Ak başı Bayrakça al al oldu
Milletçe uğurladık ebediyete
Karşılayan Mustafa Kemal oldu.

Gökhan Evliyaoğlu

31 Ocak 1990 Ankara

DEVLET GÜVENLİK MAHKEMESİ SAVCISI "MUMCU CİNAYETİ'NİN" DOĞAL SAVCISI MIDIR?

Av.Ceyhan MUMCU

Baromuz Başkanı ve Hocam Prof.Dr. Muammer Aksoy'un şehit edilmesinin dördüncü yılı doldu.

Uğur, Hocamız'ın hunharca katledilmesinden sonra 31 Ocak, 1,2,3,4,6,7,10,16 Şubat, 9,11 Mart ve 5 Ekim 1990 tarihli yazılarıyla "Aksoy Cinayeti" ni izlemiş ve bazı sonuçlara varmıştır. Uğur'un vardığı sonuçlardan ilki: Muammer Aksoy Cinayeti'nin PKK'nın yerini almak üzere, İslami Hareket Ünvanlı ve emperyalist güçlere dayalı Kürt Milliyetçiliği görünümünde bir örgütçe işlenmiş olabileceğidir. Bu cinayetleri işleyen örgütün amacının, yakın bir gelecekte Ülkemizde Kürt-Türk şovenizminin tırmandırılıp bir bölünme, diğer yandan Laik-İslamcı çatışmasını tırmandırıp Anadolu'yu bir iç savaşa sürükleyip, kan gölüne çevirmek olduğu açıktır.

Uğur'un bir diğer kuşkusunu da, tüm bu olumsuz gelişmelerin önlenmesiyle görevli DGM Başsavcısı Nusret Demiral' ın tutumuyla ilgiliydi. Uğur, 4 Şubat 1990 günlü yazısında aynen şöyle diyordu:

"Aksoy cinayeti rejim için bir sınav konusudur.

Bu kadar yaşamsal duyarlıktaki konunun soruşturulması görevi Ankara DGM Başsavcısı Nusret Demiral'a verildi. Yasal olarak izlenecek yol da buydu. Bu bakımdan söylenecek söz yok.

Hukuk açısından söylenecek söz yok; ama söylenecek hiç mi söz yok?

Var; hem de çok

Demiral, eski Başbakan Özal'a yönelen suikastın soruşturmasını da yapmış; saldırgan ele geçtiği halde olayın gerçek nedenini kanıtlayamamıştır. Aksoy cinayetini soruşturmak, Kartal Demirağ olayını soruşturmaktan çok daha güçtür.

Saniği ele geçen bir olayı çözemeyen Demiral, herhangi bir ipucu bırakmadan kaçan katilleri ya da bu katilleri cinayete yönelten örgütlü suç çetelerini nasıl ortaya çıkaracaktır?

Kaldı ki DGM Başsavcısı, bugüne kadar izlediği hukuk dışı yollarla haklı tepkileri üzerine çekmiş bir görevlidir.

İstanbul Barosu Başkanı Turgut Kazan' ın önceki günkü basın toplantısında belirttiği gibi Demiral' ın bir an önce görevden alınması artık bir yasal zorunluk haline gelmiştir.

Peki... Demiral görevinden alınmazsa o zaman ne yapmalı?

Hükümet kararlarını dinlemeyen bir başsavcı ile karşı karşıyaysak o zaman çözümü; olağan hukuk kuralları ve kalıpları içinde arayamayız.

Böyleyse "de facto" durum, yerleşik hukuk kurallarını aşar.

O zaman yapılacak iş bellidir:

Özel bir yasa çıkarıp, Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı' na bağlı savcı ve polis ve MIT görevlilerinden oluşan bir kurul ile olaya el koymak.

Aksoy cinayeti bir an önce aydınlatılmalıdır.

12 Eylül öncesinde İpekçi Cinayeti, Prof.Cavit Orhan Tütengil, Prof.Ümit Doğanay, Prof.Bedri Karafakioğlu Cinayetleri kararıda kaldığı için devlet 12 Eylül sabahında felç olmuştu.

Aksoy Cinayeti ileride yaşanacak olayların da habercisidir.

Devlet, devletse Aksoy Cinayeti bir an önce aydınlatılmalıdır.

Ey Devletin etkili ve yetkilileri bu konuyu bir değil bin kez düşünün. İş isten geçtikten sonra pişmanlığın hiç kimseye yararı olmaz.

Başta sizlere."

Uğur Mumcu Cinayeti'nden hemen sonra Sayın Nusret Demiral olaya el koymuş, cinayeti patlamadan on dakika sonra İslami Hareket Örgütü' nün üstlenmesi nedeniyle kendisini bu cinayetin çözümlenmesi ile görevlendirmiştir. Sayın Demiral'ın kendisini görevlendirirken dayandığı yasa hükümleri; Devlet Güvenlik Mahkemelerinin Kuruluş ve Yargılama Usulleri Hakkındaki Yasa ile 3713 sayılı Terörle Mücadele Yasası'nın 9.maddelerinde düzenlenmiştir.

Gerçekten de, Anayasa'da belirtilen "Cumhuriyetin niteliklerini, siyasi, hukuki, sosyal, laik, ekonomik düzenini değiştirmek, Devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğünü bozmak, Devlet otoritesini zaafa uğratmak veya yıkmak" gibi amaçlarla işlenen suçların soruşturma ve yargılaması Devlet Güvenlik Mahkemelerinin görev ve yetkileri içindedir.

Türk Hukuk Sisteminde, "Savcılığın Reddi" gibi bir düzenleme de bulunmamaktadır. Ancak, Ben ve benim görüşümü paylaşan milyonlarca yurtdaşımız Uğur'un dört yıl önce yazdığı gibi, Sayın Demiral' ın bu tür görevleri üstlenmemesi gerektiği kanısındayız.

Sayın Nusret Demiral'ın varlığı ülkemizin Laik-İslam, Kürt-Türk şovenizmi aşamalarına gelmesini önleyememiştir. Prof.Dr.Muammer Aksoy, Doç.Dr. Bahriye Üçok, Uğur Mumcu ve Binbaşı Cem Ersever ve benzeri faili meçhul cinayetlerin hiçbirinde işe yarar delil ve emare elde edilememiştir.

DGM Başsavcısı Nusret Demiral, Uğur Mumcu Cinayeti'nden bir saat sonra yaptığı açıklamada Cinayetin çok profesyonelce işlendiği, yabancı istihbarat örgütlerinin işi olduğunu ve çözümünün hemen hemen olanaksız olduğunu açıklamıştır. Sonraki açıklamalarında ise cinayetin bir yıl içinde çözümlenebileceğini öne sürmüştür.

Uğur Mumcu Cinayeti'nin üzerinden geçen bir yıl, Doç.Dr. Bahriye Üçok Cinayeti'nin üzerinden geçen üç yıl ve Prof.Dr. Muammer Aksoy Cinayeti'nden sonra dört yıl gibi uzun bir süre geçmesine rağmen hiçbir delil de elde edilememiştir. O halde hala neye dayanılarak bu cinayetlerin "Devletin düzen ve güvenliği" ile ilgili olduğu açıklanabiliyor. Belki bu cinayetler Devletin düzen ve güvenliği ile ilgili de değildir. Olayın düşünülmesi gereken diğer bir özelliği de, Sayın Demiral'ın Uğur

Mumcu Cinayeti'ni çözmek için neden bir yıl süre istediğidir. Sayın Demiral, bu bir yıl içinde neyi beklemiştir ve bu bir yıl içinde ne olmamıştır? Dört yıldan beri süregelen siyasal cinayetlerin çözümlenmemesinde Devlet ve Hükümetimizin ne gibi eksik ve yetersizlikleri vardır? Bu konularda Sayın Demiral, Devletin sorumlu ve görevlilerine bu tür siyasal cinayetlerin önlenmesi için yapılması gereken işlerin neler olduğunu hatırlatmış mıdır? Aydınlarımızın ve gençlerimizin can güvenliği nasıl sağlanacaktır? Bu konularda artık Sayın Demiral'in konuşması gerekmektedir.

Prof.Dr. Muammer Aksoy ve Doç. Dr. Bahriye Üçok'un tüm yazdıkları ve söyledikleri Sayın Nusret Demiral'in inanç ve düşüncelerine uygun mudur?

Yukarıdaki Uğur Mumcu'nun yazısından aldığımız alıntı, Uğur Mumcu'nun Nusret Demiral ve ekibine karşı çok net bir biçimde güven duymadığı ve Onu şiddetle eleştirerek bu tür görevlerden alınmasını istediği açıktır. Sayın Nusret Demiral, Uğur Mumcu'nun bu düşüncelerine karşı kızgınlık, kırgınlık duymamış mıdır, incinmemiş midir? Yaşadığı sürece kendisini şiddetle eleştirmiş bir kişinin cinayet soruşturmasını yürütürken delilleri yan tutmadan arayıp aramadığı konusundaki kuşkulara karşı güvence nedir?

Ben, işin başından beri "Savcılığı Red Kurumu" olmadığı için çekilmesini ısrarla talep ettim. Sayın Demiral, Uğur' un benim gibi düşünmediğini savunmuşsa da Uğur' un Sayın Nusret Demiral için ne düşündüğünü 2 Şubat 1990 tarihli Cumhuriyet Gazetesi' ndeki yazısından da bellidir.

Red ve Çekilme Kurumları işlemeyince sorun ne olacak? Kamu vicdanı nasıl rahatlayacak? Bu soruşturmanın güvencesini nerede bulup rahatlayacağız?

TBMM Siyasi Cinayetleri İzleme Kurulu Başkanı Kırıkkale Milletvekili Sayın Sadık Avundukluoğlu 22 Ocak 1994 günü Cumhuriyet Gazetesi'ne verdiği demeçte "Bu cinayetlerin çözümlenmemesi Devleti töhmet altında bırakıyor." demiştir.

Devletimiz daha ne kadar süre töhmet altında tutulacaktır?

Ben, bu sorunun yanıtını Barolar Birliği'nden, Barolarımızdan, Hukukçularımızdan, Aydınlarımızdan, İçişleri, Adalet Bakanı ve Başbakan'dan bekliyorum.

MUAMMER AKSOY'U DÜŞÜNÜRKEN

Av.Atila SAV

Türk Hukuk Kurumu Başkanı

Prof.Dr.Muammer AKSOY, bir "kurum-kişi" idi. Bu nedenle yeri doldurulamaz. Onu düşünürken bu temel niteliğine değinmeden geçemedim.

Aksoy, durmadan düşünen, yaratan bir üreteç gibiydi. Çalışma gücünü ve enerjisini inançları ve düşünceleri için sonuna dek harcaııp tüketen bir yaratılışı vardı.

Aksoy'un düşüncelerini ve kimliğini iki doğrultuda belirleyebiliriz: Hukukçuluk; Atatürkçülük.

Hukukun üstünlüğü, doğruluk hukukçuluğunu; tam bağımsızlık ve özgürlük inancı laik Cumhuriyete bağlılığı Atatürkçülüğünün özünü belirliyordu.

Çağdaşlık ve laiklik uğrunda verdiği uğraş, başnaz gericilerin önce kızgınlığını, sonra da düşmanlığını çekti. Onu hedef-kişi haline getirdi. Hala tam aydınlatılmayan öldürülüşünün nedeninin bu düşmanlık olduğunu düşünmeden edemiyoruz. Oysa Muammer AKSOY her türlü inanca geniş bir hoşgörüyle baktığı gibi, dine saygılı bir özgürlükçü idi. Nitekim bir dönem, bir dinsel liderin davasında savunma görevini üstlenmesi kimi ilericileri şaşkırtmış, hatta kızdırmıştı. Oysa Aksoy savunma hakkını uğraş edinen geniş görüşlü, aydın bir hukukçu olarak görev yaptığı inancında idi. Bu O'nun hukukçu kişiliğinin de bir gereği idi. "Hukuk devletinde savunma, herkesin hakkıdır."

1960'dan, alçakça bir saldırıya uğradığı güne değin (31 Ocak 1990) Türk Hukuk Kurumu'nun başkanlığını yapan Muammer Aksoy'un bu süre içinde kurum'la özdeşleştiğini de hepimiz biliyoruz. Onun Kurum başkanlığı ile bu denli özdeşleşmesi sonucu Kurum'un varlığı ile Aksoy'un kişiliği de bütünleşmişti. Bu bağlamda Muammer Aksoy'un yitirilişinin Türk Hukuk Kurumu için özel bir anlamı vardır.

Dürüstlüğüne, hukukçu kişiliğine, bilgisine, inançlarına bağlılığına büyük saygı duyduğumuz "Hoca"nın anısı her zaman ışık tutucu, yol gösterici ve güven verici olacaktır .

MUAMMER AKSOY VE UĞUR MUMCU'NUN ACILARINI TEKRAR YAŞARKEN

Avukat Önder SAV

Türkiye Barolar Birliği Başkanı

31 Ocak 1990 günü Muammer Hoca'nın daha bedeni soğumadan yetişenlerden biriyim. Ödünsüz ve yılmaz Atatürkçü demokrasi ve laiklik savaşçısı Sayın Aksoy, apartmanının girişinde yüzüstü kanlar içinde yatıyordu. 33 yıldır yakından tanıdığım, birlikte siyaset ve milletvekilliği yaptığım, dostum hocamız sevgili Aksoy bana veda ediyordu. Aradan dört yıl geçti hâlâ yüzündeki anlamlı ifadeyi, kanlı vücudunu görüyorum.

3 Şubat 1990 Muammer Hoca'yı Ankara Adliyesi önündeki törenden sonra son yolculuğuna uğurluyoruz. Onu götüren arabanın hemen arkasında Uğur Mumcu ile yanyana yürüyoruz, için için ağlayarak. Uğur için, bu gözüpük, yiğit Kuvay-ı Milliye ruhlu çağdaş kalpaklı, laiklik, bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi savaşçısı için KADERİN, üç yıl sonrasına 24 Ocak 1993 gününe, acımasız ağlarını ördüğünü nereden bilebilirdim. Sevgili Uğur, Muammer Hoca'nın çerçevesi resmine dört elle sımsıkı sarılmış; adeta tekrar kurşunlanmasından korkar gibi başı dimdik gözleri sabit bir noktaya, Hoca'nın tabutuna bakarak yürüyordu. Uğur'un aklı başka yerlerde idi; vücudu, robot gibi yürüyordu.

T.B.M.M.'ne giden yolun yarısında ellerinin yorulduğunu, söyleyip resmi biraz da benim taşımamı önerdim. En değerli varlığı elinden alınmak istenen çocuk gibi kiskandı vermedi, veremedi; yalvarır gibi bakarak sımsıkı sarılmıştı Hoca'sına. Bana "Ne olur yapma, isteme bunu benden" demişti; bu iki insanın sarsılmaz dostluk ve bağlılığına saygı duydum, iyi niyetle bile olsa ayırmak için istekte bulunmuş olmaktan utandım.

Aradan üç yıl geçince kader, cami avlusunda Uğur'un resmini yakamıza acımasızca yapıştırdı. Arabasına konan bomba, Uğur'la beraber yüreğimizi parçalamıştı; Basının, yılmaz, usta kalemi kırılmıştı. Basın da, biz dostları da öksüz kalmıştık. Çok erken ve zamansız uçtu Uğur aramızdan. Dayanılmaz acısına hala alışamadık. Ne yapmıştı bu iki insan, neden alçakca, vahşice, sinsice öldürülmüştü? Suçları neydi?

Demokratik, laik hukuk devletini, hukukun üstünlüğünü savunmak, Atatürk ilkelerinden, Cumhuriyet'in temel niteliklerinden, bağımsızlıktan, insan hak ve özgürlüklerinden ödün vermemek!

İkisi de dimdik yaşadılar, korkmadan yaşadılar, yılmadan ödün vermeden yazdılar, konuştular. Onurlarından bir milimetre gerilemeden inandıkları doğrulardan sapmadan yiğitçe öldüler. Ama ölüm onlara hiç yakışmadı. Aslında ölmediler, ölümsüzleştiler.

Ölüleri, dirileri kadar canlı, topluma yön verici, öğretici; gittikçe de daha anlamlı oldu. Onları öldürenler giderek "keşke öldürmeseydik" diye pişman olacaklardır.

Sevgili Aksoy ve Mumcu'yu öldürenler, Atatürkçüleri, çağdaş demokratik hukuk devleti uğraşını sürdürenleri, laik aydınları ve teröre karşı olanları sindireceklerini, yıldıracıklarını ve emellerine ulaşacaklarını sanıyorlarsa aldanıyorlar.

Bir avuç zorba, cani terörist devleti teslim alamayacaktır. Türkiye'yi ortaçağ karanlığına çekmeğe şeriat düzenini yerleştirmeye, teokratik devleti kurmaya, laik düzeni yıkmaya, terörle demokratik hukuk devletini geriletmeye güçleri ve nefesleri yetmeyecektir.

AYNI YOLUN YOLCULARI...

İlhan SELÇUK

Muammer Aksoy'un saçları zamanından önce ağarmıştı. Bu görüntü kişiliğinde varolan "hocalık" değerinin dışavurumu gibiydi. Hocalar ak saçlı olmazlar mı?.. Uğur, Aksoy'un öğrencisiydi. İkisi de adına "hukuk" denen bir dünyanın erdemlerini soluyorlardı. Dostlukları da ağabey-kardeş ya da baba-oğul veya hoca-öğrenci eksenleri üzerindeki gelgitlerin saygı ve sevgileriyle zenginleşiyordu. İkisini de yakından tanıdığım için çok iyi biliyorum, bu sevgi yıllar geçtikçe yoğunlaştı, saygı hiç eksilmedi.

İkisinin de mizah yetileri güçlüydü. Hayatı güzelleştiren ve zekayı bileyen fikir jimnastiğini güleç bir ilişkinin bileytaşında keskinleştirmek çevreyi de neşeye boğar. Aksoy ile Mumcu biraraya geldiklerinde, hemen keyifli bir ortam oluşurdu.

Aksoy ve Mumcu, aynı yolun yolcusuydular.

Yolun ne olduğunu söylemeye gerek var mı?

Uygurluk tarihi boyunca insanın insanlaşmak için yürüdüğü yoldur bu!.. Evrensel adı "Aydınlanma"dır; Anadolu'nun tarihsel koşullarında "Kemalizm" diye anılır; Atatürkçülüktür, Laiklik, Cumhuriyettir, Demokrasidir; buradan hareketle insanın gerçek kimliğini arayıp bulması yolundaki öğretinin derinliğinde "en hakiki mürşit" in kim ve ne olduğunu saptamak kolaylaşır. Aksoy ve Mumcu'nun dostlukları yalnız kişisel değil, düşünsel düzeyde yakınlığın, paylaşımın, ortaklığın ürünüydü.

Uğur'un "Profesör Muammer Aksoy"u ne kadar sevdiğini "hoca"nın öldürülmesinden sonra daha iyi anladım. Ne zaman bu konu açılrsa, onulmaz bir yaranın kabuğu kaldırılmış gibi olurdu. Uğur, hocasının fotoğrafını cenazesinde yol boyunca tabutun ardından taşımıştı.

Bu aynı yolun yolcusu olduklarını gösteren zalim bir rastlantı mıydı?..

Uğur bu yolda ölümüne kadar yürüyeceğinin bilincini dünya aleme ilan etmek istiyordu.

Geçmişten geleceğe insanlığın aydınlanması yolunda çok kişi canını yitirmiş, çok kurban verilmiştir; ancak düşünülmesi ki "Aydınlanma Devrimi" 18'inci yüzyıldadır. İnsanlık 2000'e yaklaşıyor ve "3'üncü Binyıl"ın eşiğindedir. Eğer bugün Türkiye'de hukuk devleti tam anlamında kurulamamışsa ve demokrasi gerçekleşmemişse, yaşanan ayıba hepimiz ortağız.

Çağımızda hukuk devleti kavramı, evrensel demokrasiyle anlamdaşlık kazanmıştır; demokrasinin dışında bir hukuk devleti varolamaz. Bu durumda Baroların da işlevlerinin ne olacağı sorusu kendiliğinden yanıtlanıyor.

Aksoy ve Mumcu...

İki hukuk adamı...

Hukuk savaşçısı...

Her insan doğumundan ölümüne değin öğretmen ve öğrencidir. Aksoy, Uğur'un hocasıydı; ama, ömrü boyu öğrencilik erdemini yitirmeyen bir insandı. Uğur, öğreten ve öğrenen yazarlık kimliğini son soluğuna kadar korudu.

İkisi de hepimize çok şey öğrettiler.

Hepimiz aynı yolun yolcusuyuz. Ölüm doğum gibi insan içindir. Öldürülmek için fikir değiştiren ve "Aydınlanma" yolundan sapan da ölecek...

Üstelik sapmış olarak ölecek.

İnsanlık onurunu benliğinde taşıyarak yaşamının mutluluğunu duyumsayana, ölüm hoş geldi, sefa geldi...

Ölürken Goethe'nin son sözü:

"—Biraz daha ışık..."

Biz yaşamak için diyoruz ki:

"—Ülkemiz için tümüyle Aydınlık!.."

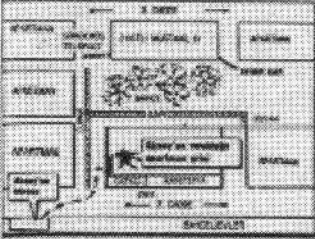
Cumhuriyet

M. Vat. Sayı: 2.500

Kurucusu: Vasıf Nuri 700 TL. Sayısı: 1 Ocak 1966 Perşembe

Prof. Aksoy öldürüldü

Cinayeti İslami Hareket adlı bir örgüt üstlendi

✓ Türk Hukuk Kurumu ve Atatürkçü Düşünce Derneği Başkanı eski milletvekili Prof. Muammer Aksoy, dün Bahçelievler'deki evine girerken, silahlı saldırıya uğrayarak üç kurşunla öldürüldü.

✓ Saldırdan sonra AA ve bazı gazetelere telefon eden bir kişi, Aksoy'un "İsrettir konusunda İslama karşı takındığı tavır nedeniyle Müslümanlar tarafından cezalandırıldığını" bildirdi.

✓ Aksoy'un gündüzden bürosuna üç kez telefon edildiği ve dahasına giderken de izlendiği belirtildi. İçişleri ve Adalet Bakanları ile İnönü ve Baykal, Aksoy'un evine giderek bilgi aldılar.

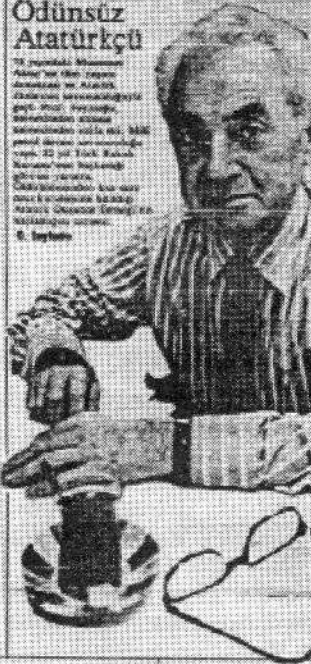
✓ Olayın keşfinde Aksoy'un merdivenden çıkmaya başladığı sırada silahın bir metreten atıldığı yönünde bulgular elde edildi. 2. Sayfa

FOTRE PROF. MUAMMER AKSOY

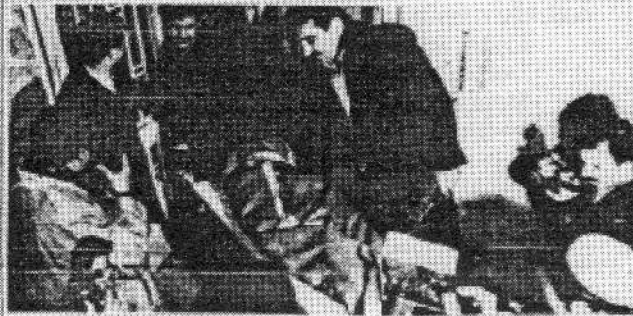
Ödünsüz Atatürkçü

74 yaşında Muammer Aksoy'un ölen kardeşi Mustafa ve Aksoy'un ölümü üzerine yazdığı yazı, Atatürkçü düşünce hareketinin gayri resmi temsilcisi olarak değerlendirildi. Aksoy'un ölümü, Atatürkçü düşünce hareketinin bir üyesi olarak değerlendirildi. Aksoy'un ölümü, Atatürkçü düşünce hareketinin bir üyesi olarak değerlendirildi.

2. Sayfa

Şaşkınlık ve büyük tepki

Özellik: Bilim adamına karşı gerçekleştirilen saldırıyı kınıyor.

Erdoğan: Demokrasinin sisteme entegrasyonu bekleniyor.

Aksoy'un: Saldırıda büyük hatimü devreye ve hükümet kınıyor.

İnönü: Bu silahlı saldırıyla Türkiye'nin istikrarı tehlikeye düşürülmüştür.

Devlet: Bu silahlı saldırıya tepki olarak hükümetin bir karar alması bekleniyor.

Prof. Veli: Aksoy'un ölümü büyük bir kayıptır. Devleti destekleyenler için soruşturma yapılmalıdır.

Devlet: Yılmaz: Türkiye'nin bir üyesi olarak Atatürkçü düşünce hareketinin bir üyesi olarak değerlendirildi.

Aksoy'un: Ölümü büyük bir kayıptır. Devleti destekleyenler için soruşturma yapılmalıdır.

Devlet: Yılmaz: Türkiye'nin bir üyesi olarak Atatürkçü düşünce hareketinin bir üyesi olarak değerlendirildi.

"LAİKLİK DEVRİMİ
GERÇEKLEŞTİRİLMEYEN TÜRK
İNSANI VE YENİ TÜRK DEVLETİ
ÇAĞDAŞLAŞAMAZ, TÜRK
TOPLUMU SÜREKLİ OLARAK
UYGAR VE BAĞIMSIZ YAŞAMA
GÜCÜNE KAVUŞAMAZDI. VE BU
DEVİRİM ATATÜRK'ÜN
YAPITIDIR."

MUAMMER AKSOY

Doğru Söyleyeni...

Prof. Muammer Aksoy

Ankara Barış 1974

DÜŞÜNCE VE İNANÇ ÖZGÜRLÜĞÜ

Düşünce ve inanç özgürlüğü konusunda zamanımızda yazılar yazmak, tartışmalar yapmak, konferanslar vermek, açık oturumlar düzenlemek çağdaş demokrasiye kavuşmuş ülkeler için çok yadırganacak bir şeydir. Çünkü düşünce ve inanç özgürlüğü demokrasinin ABC'sidir, ilk şarttır, ruhudur. Bir toplumda o tanınmamişsa zaten batılı anlamda demokrasiden söz etmek de gülünç olur.

SUSMAYACAĞIZ !

Dinç TAYANÇ

Utaniyorum... Bu yazıyı yazmaktan utanıyorum. Çünkü, bu ve özdesi yazılara hiç gerek olmamalıydı. Çünkü, yakışık olan, Uğur Mumcu'nun ve Muammer Aksoy'un aydınlanmaya aydınlık katan yazılarını sürdürmeleri idi.

Sürdürmediler...

Ve; ben, utanıyorum...

Oysa, onları öldüren-öldürtenler de; öldürülmelerine yol açan ortamı hazırlayanlar da; ölümlerinin ardındaki karanlık gizlerin aydınlığa çıkması için ne ellerindeki yetkiyi, ne de o yetkiden kaynaklanan gücü kullanmayanlar da utanmıyorlar. Aymaz bir utanmazlık için de, karanlık düşlerinin örtüsünü atacakları yeni aydınlar, aydınlaticılar arıyorlar. Oysa, derslerini Aksoy ve Mumcu'nun hala güncelliğini koruyan gözlemlerinden almış olmalıydılar. Oysa, derslerini Mumcu'nun ardı sıra yürüyen o yüzbinlerden, yüzbinlerce kalpaksız Kuvay-ı Milliyeciden almış olmalıydılar. Almadılar, almadılar.. Alsaldı, alabilselerdi, oturup düşünürlerdi; Menemendeki laiklik anıtının anlamını kavramaya çalışırlardı.

Ama onlar; ne Atatürk'ü, ne Anadolu Devrimi'ni, ne aydınlanmayı, ne laikliği, ne anti-emperyalizmi, ne tam bağımsızlığı kavrayacak yaratıklar değildir. Onlar; Aksoy'un da, Mumcu'nun da yaşamlarını ortaya koyarak uğruna savaştığı bu ilkeleri yok etmeye koşullanmış yaratıklardır.

Çünkü, bu ilkeler; insanların insanlara, ülkelerin ülkelere boyun eğmeksizin, insanlık onurunu taşıyarak var olmalarını ve varlıklarıyla gelecek kuşaklara da onurla yaşayacakları bir dünya bırakmalarını amaçlar.

Oysa bu yaratıklar; geçmişin karanlığının özlemini çekmektedirler. Bu özlemin içinde sömürü vardır; insanın insana, ülkenin ülkeye kulluğu vardır; dini araç olarak kullanıp, dünyasal zenginlikleri ceplerine doldurma hırsının yobazlığı vardır... Bunlar var olunca da, o yaratıklar insan olarak yoktur.

Acaba; Aksoy ve Mumcu'nun ölüme adanmış yaşamlarını yitirmelerinin anlamını kavrayabildik mi? insanların ezilmeden, işkence görmeden, düşüncelerini özgürce savunabilecekleri bir ortam yaratılabildi mi? Yobazlığın karanlığa, laikliğin aydınlığında boğulabildi mi (Yoksa, yobazlar mı karanlıklarını aydınlanmanın üstüne örtercesine örgütlenip, yayılmaya başladılar?)

Acaba; karanlığı besleyen çıkar çevreleri, kendi karanlıklarından ürktüler mi? Çıkar çevrelerini var eden, dahası onların çıkarlarıyla yükseklerle tırmananlar, basamaklarının ne denli kaygan olduğunun ayırımına, varabildiler mi? (Yoksa, bile bile tırmanmaya çabalamayı ve dini de, bayrağı da bu tırmanmaya araç etmeyi mi yeğlediler?)

Eğer, parantezlerin içindeki varsamalar geçerliyse, boşuna mı yürüdü Mumcu'nun son yolculuğunda onca yüzbin kalpaksız Kuvay-ı Milliyeci Ankara'da? Boşuna mı daha nice yüzbinlercesi, milyonlarcası yurdun her yanında aydınlıktan yana olduğunu

haykırdı? (Yoksa, birilerinin bir şeyler anlayabilmesi için, kalpaklanıp da mı yürünmeliydi?)

Bilinsin ki; ne Muammer Aksoy'u, ne Uğur Mumcu'yu, ne de karanlığın diğer kurbanlarını unutmayacağız! Unutturmayacağız! Ve; susmayacağız! Eğer, hala anlamayıp, ille de kavgaya davet ediyorsa karanlık güçler, aydınlığı; davetleri kabulümüzdür.

TOPLUMSAL DOKUYA YERLEŞTİRİLEN BOMBA

Hasan YALÇIN

İki bomba arasında müthiş bir ilişki var. Yeni dünya düzeni , 1993'ün perdesini Uğur Mumcu'nun otomobiline yerleştirdiği bombayı patlatarak açtı. 93'ün diğer etkili bombası ise Tansu Çiller oldu. Çiller, herkes biliyor bunu, Amerika'nın Ortadoğu yürüyüşünde stratejik bir isimdir.

Uğur Mumcu öldürülmeseydi Tansu Çiller başbakan olamaz mıydı? İki olay arasında bire bir ilişki kurmuyoruz kuşkusuz. Ama Çiller'in yolunun açılması gerekiyordu. Toplum yeteri kadar sersemletilmeden, direnç noktaları ezilmeden bir Amerikan vatandaşı o koltuğa bu kadar rahat oturamazdı.

Arkadaşı Doğu Perinçek, katledilmesinden hemen sonra Uğur Mumcu için, "Cumhuriyet devriminin namus çizgisidir" diye yazmıştı. Uğur Mumcu bağımsızlık, laiklik ve özgürlük gibi değerlerin temsilcisiydi. Dolayısıyla sömürgeleştirme ve teslim alma operasyonunun önünde engeldi. Oysa Amerika Körfez Savaşı'ndan sonra dünyayı globalleştiriyordu. Yeni Dünya Düzeni'ni kuruyordu. Ortadoğu bölgesi bu düzen için yaşamsal önem taşıyordu. Türkiye Yeni Dünya Düzeni'nin kalelerinden biri, emperyalizmin bölgedeki koçbaşı olmalıydı. Yeni Dünya Düzeni, Uğur Mumcu'yu katlederek hem direnç noktalarından birini ezdi hem de direnecek herkese bir mesaj verdi. Karşısına çıkacak herkesi, her şeyi ezip geçeceğini ilan etti.

Devrimci, ilerici, demokrat, bağımsızlıkçı aydınları olmazsa toplum ayakta duramaz. Uğur Mumcu, Muammer Aksoy, Bahriye Üçok, Turan Dursun türü aydına yönelik saldırı, toplumun dokusuna sallanan bir balta etkisi yapar. Uğur Mumcu yaşasaydı bizim cephemiz, yani emperyalizme direnenlerin cephesi mutlaka çok daha güçlü olurdu. Ama daha önemlisi, toplumsal doku bu kadar derinlerine kadar çürütülemez, yıpratılamazdı. Toplum ekran parıltıları ve manşet boyalarıyla bu derece aldatılamazdı. Yozlaşma bu kadar büyük olamazdı. Kozmopolitizmin potasında CIA ile MIT ile harman olmuş medya züppeleri, "hepimiz Amerikan vatandaşı değil miyiz?" diye yazılar dökürüp nutuklar atamazlardı! Bu işi bu kadar kolay yapamazlardı.

Bomba Uğur Mumcu'nun otomobiline konmuştur. Onu öldürmüştür. Ama görünüşte aslında bu. Gerçek bomba toplumun dokusuna yerleştirilip orada patlatılmıştır. Uğur Mumcu'nun öldürülmesinden bir yıl sonra herkes çok daha iyi anlıyor bunu.

Uğur Mumcu'yu yitirmemizden bu yana bir yıl geçti. Ama ne müthiş bir yıl! Zamanı uzun veya kısa diye algılamamızın nedeni, o zaman dilimi içinde yaşadıklarımızın niteliği ve yoğunluğudur. Uğur Mumcu'suz yaşadığımız bir yıl, Türkiye insanına mutlaka çok uzun geldi. Onun otomobiline yerleştirilen bomba 93'ün nasıl geçeceğini de haber vermişti.

1993'ü ileride de önemli bir yıl olarak anaçığımız sanıyorum. Ekonomik krizin derinleşme hızından söz etmeye bile gerek yok. Bu yazıyı 20 Ocak 94 Perşembe günü yazıyorum. Bir haftadır Dolar katlanmış uçuyor. Fıli devalüasyon yüzde 25'i bulmuş. Çiller, "hedeğin önündeyiz" demişti. Türkçe bozukluğu tabii.

Türkiye Yeni Dünya Düzeni ve onun temsilcisi İkinci Cumhuriyet tarafından hedeğin değil, uçurumun dibine yuvarlanıyor.

Daha önemlisi siyasal krizdir. Siyasal kriz kendini cinayetler serisiyle dile getiriyor. Faili meçhul cinayetler canavarının 1993'teki hasılatı 510 ölü! 1993 "özelleştirme" yılıdır, ama aynı zamanda özel ordu yılı! Yani Kontrgerilla yılı! Uğur Mumcu'nun da çözmeye ve teşhir etmeye çalıştığı Kontrgerilla artık hiçbir örtü kullanmaksızın sahneye çıkmış bulunuyor. Öyle cüretkâr, öyle kanun tanımaz bir sahneye çıkış ki, Ankara'nın kent çıkışlarına ceset ekliyor. Kılına kimsenin dokunamayacağı bir güç olarak devletin çekirdeğine yerleşiyor, yerleştiğini ilan ediyor.

Değerli Muammer Aksoy'un katilleri de meçhul! Bahriye Üçok'un katilleri de, Turan Dursun'ununkiler de. Uğur Mumcu'yu katledenler de bilinmiyor tabii. Bu kadar net olarak biliniyor, aynı zamanda hiç bilinmiyor. Evet böyle! Tetiği çekenlerin, bombayı koyanların hiçbir önemi yoktur aslında. Bilinmeyen, önemsiz yani. Gerçek katil ise apaçık ortada duruyor. Mumcu, Türkiye ile Yeni Dünya Düzeni arasındaki savaşın kurbanıdır. İkinci Cumhuriyet ile Birinci Cumhuriyet arasındaki kavganın şehididir.

Katili bulamayınca sorunu ideolojik ve siyasal düzleme taşıyarak kendimizi mi rahatlatıyoruz? Hayır! Bir berraklaştırmadır yaptığımız. Türkiye halkının düşmanını tanıması sorunudur. O düşman ise üç-beş tetikçi zavallı değil, Amerikan emperyalizmidir.

Türkiye Balkanlar'dan Kafkaslar'a bir kaos coğrafyasının ortasındadır. Ağır bir saldırı altındadır. Uzun süreli bir sömürgeleştirme operasyonunun hedefidir. Uğur Mumcu ve diğerleri bu kavga da halkın uğradığı ağır kayıplardır.

Türkiye aynı zamanda 60 milyon insanıyla bir büyük ülkedir. Amerikan emperyalizminin bir avuç işbirlikçisine karşı tepki her geçen gün büyümektedir. Bir emekçi canlanışı ağırlığını gittikçe daha fazla duyurmaktadır. Emekçiden başka da hiçbir güç Yeni Dünya Düzeni'ne karşı koyamaz. Uğur Mumcu, Muammer Aksoy, Bahriye Üçok ve Turan Dursun büyük emekçi uyanışında, emperyalizme karşı mücadelede yaşayacaklardır. Evet yaşayacaklardır. Zaten gerçek yaşama biçimi budur.

Halkın ve Devlet

1 Şubat 1990 Perşembe

Tercüman

Her sabah dünya yeniden kurulur. Her sabah taze bir başlangıçtır.

10. 29 Sayı 10019
MİT. 162P 440

{ " Ulusun tam bağımsızlığını ve halkın mutluluğunu ve özellikle gönencini sağlama amacına yönelttiği" düşünülürse, bunun,

- (ekonomi çağı) olan günümüzde kaçınılmaz bir sonuç olarak, - bütün yeraltı ve yerüstü zenginliklerimizden ve çalışma gücümüzden en iyi yararlanmayı sağlayacak (- dışa karşı BAĞIMLILIKTAN KURTULMUŞ - ve - TÜM HALKIN GÖNENCİNE YÖNELİK BİR EKONOMİ DÜZENİNİ SAĞLAYACAK -) yasal ve yönetsel önlemleri alma sonucuna ulaştırması doğaldı. (Ekonominin dizginlerini dışa ve içe karşı tümüyle bırakiverme) siyasasından temelli uzaklaşma zorunluğu vardı." }

Muammer AKSOY

Şehirde terör tırmanıyor

Prof. AKSOY

öldürüldü

Türk Hukuk Kurumu Başkanı, Anayasa profesörü Muammer Aksoy, dün Ankara Bahçelievler İstiklaline girerken bir kurşunla vurularak öldürüldü. Çılgın bir kavganın ardından bir örgütün desteklediği öğrenildi.

Haber 11 sayfa

"Türkiye'de önüne gelene (komünist) diye çamur atmak, Türkiye'de komünizme yapabileceğimiz en büyük yardımdır. (Toprak reformu istiyorsun o halde sen komünistsin) diyenler, komünizmin bilmeden destekleyicileridir. Türkiye'nin milli kaynakları çilekeş Türk halkının kalkınması ve refahı için kullanılсын, milli menfaatler bu kaynakların kullanılmasında herşeyden üstün tutulsun mu diyorsun? Sen yabancı şirketlerin düşmanı mısın? O halde komünistsin tarzındaki iddialar, çok zararlıdır ve bu iddialar kadar komünistlerin ekmeğine yağ sürececek bir hareketi tasavvur etmek güçtür..."

Muammer AKSOY

PROF.DR. MUAMMER AKSOY ANISINA

Prof.Dr.Ünsal YAVUZ

Atatürkçü Düşünce Derneği
Genel Başkan Yardımcısı

Bir buruk Pazartesi'nden bir diğerine ulaşıyoruz. Birinde kalpaksız Kuvay-ı Milliye'ci Atatürkçülüğün yılmaz savaçısı, adaletsizlik ve yolsuzlukların amansız takipçisi Uğur'u andık.

Ve şimdi hocamız Prof. Dr. Muammer Aksoy'un katledilişinden 4 yıl geçti, dün gibi taze ve verilen bütün sözlere karşın tüm çalışmalar sonuçsuz ve katiller yok.

Prof Dr. Muammer Aksoy sadece bir hukuk profesörü değildi. O yaşamı boyunca hukukun üstünlüğü savaşını vermiş. Toplum olarak çağdaşlaşmamızda, Atatürk düşüncesinin ve onun temel taşı laikliğin olduğuna gönülden inanmış ve bunun savaçısı olmuştur. Laik Cumhuriyet'e içten ve dıştan yönelen tehditlerin karşısına yılmadan çıkmış, imece vermiş ve toplumu aydınlatma uğruna görevinden bir aydın olarak yılmamış bu konuda toplumun gerisinde değil önünde yer almıştır.

Uluslararası petrol şirketlerinin ülkemizdeki oyunlarını bizim kuşağımız ondan öğrenmiş ve bilinçlenmişti.

Nihayet, antilaik eğilimlerin sinsice değil pervasızca, açık ve korkusuzca boy attığı 80'li yıllardaki gelişmeler onun Atatürk'e ve düşüncesine olan inancının ve bağlılığının bir başka ürününü vermesini zorunlu kıldı. Devletin bir kesiminin himayesinde tüm kadroları sistematik bir biçimde bir kanser gibi saran antilaik kadroların karşısına mutlaka çıkılmıyordu. Çünkü Laiklik tehlikedeydi. Dolayısıyla Cumhuriyet tehlikedeydi. Ve bu gerici unsurların karşısına onların korkulu rüyası olan Atatürkçülük ile çıkılmıyordu.

İşte Atatürkçü Düşünce Derneğinin kuruluşu bu gelişmeler sonucunda gerçekleşti. Prof. Dr. Muammer Aksoy hocamızın önderliğinde hareket başladı, benimsendi ve tüm toplum katmanlarında yaygınlaştı. Ama düşün tartışmalarından nasibini alamamış karanlık güçler onu susturarak Atatürkçü Düşüncesinin çığ gibi büyümesini durduracaklarını düşündüler ve hunharca, kallesce elinde kaleminden başka silahı olmayan düşün adamını, bir aydını katlettiler. Ve Atatürkçülük meşalesini söndüreceklerini sandılar.

Ama olmadı, üstelik korktukları başlarına gelmeye başladı. Meşale birdi, bin oldu. Onbine ulaştı. Yüzbinler şahlanıyor. 1919'da Samsun'a doğan güneş Ankara'ya ulaşmıştı.

Şimdi Ankara'da yakılan meşale tüm Anadolu'ya yayılıyor.

Bugün O'nun kurduğu dernek Atatürk ve O'nun Laik Cumhuriyetine inançlı, ölümsüz kadroların elinde dalga dalga tüm yurda dağılmaktadır. Şubelerimiz 20 ye ulaştı. Gönüllü üyelerimiz onbinleri geçiyor. Her geçen, gün insanımız büyüyen gerici tehlikenin tehdidinin bilincinde olarak Laik Cumhuriyeti korumada kararlılığını gösteriyor ve Atatürkçü düşünce etrafında kenetleniyor.

Toplumda bu bilinci Prof.Dr.Muammer Aksoy hocamız uyandırdı. Nur içinde yat hocam,katilin bulunamamış olsa da onların korkulu rüyası olmaya devam edeceğiz.

Laik Cumhuriyeti ne böldürürüz, ne de Atatürkçülüğü çağdaş çizgisinden geri çevirtiriz.

Anın önünde dernek ve Atatürkçüler olarak saygıyla eğiliyoruz.

GÖZLEM 31 OCAK 1991

UĞUR MUMCU

Aksoy Cinayeti

Atatürk devrimlerinin ve hukuk devletinin yılmaz savunucusu Prof.Dr.Muammer Aksoy, geçen yıl bugün alçakça kurşunlanarak öldürülmüştü.

Cinayet "İslami hareket" adına işlenmişti. "İslami hareket" bir örgüt adı mıydı, yoksa cinayeti işleyenler, bu cinayeti, İslamcı düşünce adına işlediklerini anlatmak için genel anlamıyla "İslami hareket" sözcüklerini mi kullanmışlardı?

Bu konular hiç aydınlanmadı. Bu gidişle de bundan sonra da aydınlanacağı yok.

Aksoy cinayetini Hürriyet Gazetesi Genel Yayın Müdürü Çetin Emeç cinayeti izledi; Çetin Emeç cinayetini Turan Dursun'un öldürülmesi, İslami Hareket'in en son kıydığı can, Doç.Bahriye Üçok'tu.

Aksoy cinayetinden sonra bir tek ipucu bile ele geçmedi. Emeç, Dursun ve Bahriye Üçok cinayetlerinin kimler tarafından işlendiğini gösteren bir tek kanıtla bile ulaşılamadı.

Aksoy, Emeç ve Dursun, uçlarına susturucu takılmış silahlarla öldürülmüşlerdi. Cinayetlerde kullanılan teknikler, bu üç saldırının da Ortadoğu istihbarat örgütlerince düzenlendiği yolunda kuşkulular doğmasına yol açmıştı.

Bu arada kuşkulular arasında, bir İslam devletinin Ankara büyükelçiliğinde görevli diplomatlar da bulunuyorlardı.

Öyle ya da böyle; başta Aksoy cinayeti olmak üzere hiç bir cinayet aydınlanamadı.

On bir yıl önce öldürülen Milliyet Gazetesi Genel Yayın Müdürü ve Başyazarı Abdi İpekçi cinayeti aydınlandı mı?

Hayır; aydınlanmadı, aydınlanmadığı gibi İpekçi cinayetinin aydınlanmaması için gizli eller bütün kanıtları değiştirdiler.

Bu gibi konular duyarlık ister... Bu duyarlığı devlet göstermiyorsa basın organları ve siyasal partiler göstermelidir.

Örneğin SHP, niçin Aksoy ve Üçok cinayetlerinin aydınlanması için bir araştırma komisyonu kurup kanıt toplamaz? Hürriyet Gazetesi, belki kurmuşlardır, bilmiyorum en yetenekli muhabirlerinden oluşan bir grup oluşturup gerektiğinde de polis ile işbirliği yaparak genel yayın müdürlerinin katillerini aramaz?

Yeri geldi alçakça yazayım:

İpekçi cinayetinden sonra basın, görevini yapmadı. Gazeteciler, cinayetten sonra ellerindeki kanıtları karşılaştırır, bu ortak çalışma sonucunda cinayetin arkasındaki suç örgütünü ortaya çıkarabilirdi. Bu görevi, yalnızca iki gazeteci üstlendi. Bu iki gazeteci, ayrı gazetelerde çalışmalarına karşın bir araya gelip kanıtları birlikte değerlendirdiler.

Gazetecilerin görevi, bu konuda savcılıkları harekete geçirmektir. Savcılar, kapanmış davayı yeniden açtılar. Bundan sonrası devletin işiydi. Devlet, bu aşamada duyarlık göstermedi.

Ve dosya böylece kapandı.

İpekçi cinayetinin aydınlanmasından korkan gizli eller de hemen harekete geçmişlerdi.

Aksoy, bir düşünce ve kavgı adamıydı. Tek başına bir ordu gibi savaşırdı. Bu savaşta alçakça ve sinsice kurşunlanarak öldürüldü.

Devletin görevi, bu gibi cinayetlerin kanıtlarını bulmak değil midir?

Devlet, "İslami hareket" adına, uçlarına susturucu takılmış silahlarla cinayet işleyen çetelere karşı bu kadar çaresiz midir?

Yoksa "devlet" dediğimiz şu büyük aygıtı takılan başka susturucular var da biz mi bu susturucuları bilemiyoruz?

GÖZLEM 24 OCAK 1993 PAZAR**UĞUR MUMCU****Zeyilname...**

Bugün pazar, nedense dilimin ucuna ANAP'ın o eski şarkısı takılıyor: "Arım/balım/peteğim..." Bugün bu şarkıyı ele alıp bir pazarlık yazı mı yazayım? Yoksa son güncel olaylara mı değinirim.. Gazetecinin görevi güncel olayları yazmak, öyleyse Yüce Divan konusuna girelim.

İki eski Bayındırlık Bakanına Yüce Divan yolunun açılması, ANAP içinde tepkiyle karşılanıyor.

Bu iki eski bakan; Safa Giray ve Cengiz Altınkaya, TBMM Başkanlığı'na gönderdikleri açıklamada, otoyol ihaleleri ile ilgili sözleşmelerde "büyük ekonomik bunalımlarda" yüklenici şirkete "fiyat farkı" ödeneceğine ilişkin madde bulunduğunu, TBMM Soruşturma Komisyonu'nun bu maddeyi "olağanüstü durumda fiyat farkı ödenmeyecektir" biçiminde yorumladığını ileri sürüyorlar.

İki eski bakan, TBMM Başkanlığı'na gönderdikleri açıklama metnine 16 Aralık 1986 günü Karayolları Genel Müdürlüğü ile yüklenici Şirket "Enka-Bechtel Müşterek Teşebbüs Ortaklığı" arasında imzalanan "Gerede Ankara ve Ankara Çevre yolu" sözleşmesinin 65. sayfasının noter onaylı örneğini de sunmuşlar.

İki bakanın sundukları söz konusu sözleşmenin 71. maddesi şöyle:

- Teklif tarihini takiben işlerin, inşa edilecek olan ülke dahilinde o ülke hükümetinin döviz kısıtlamaları koyması veya ülke parasının devalüasyonu sonucu büyük ekonomik bunalım geldiği takdirde idare, söz konusu ekonomik bunalım sebebiyle veya neticesinde işlerin icrası bakımından veya işlerle ilgili olarak artan masrafları müteahhide ödeyecektir. Ancak işbu maddedeki hiçbir husus, söz konusu durumlarda müteahhide tanınmış olan her türlü hakları veya hukuki yolları hiçbir şekilde ihlal etmeyecektir.

Oysa aynı sözleşmenin 65. sayfasının 19. satırında yer alan ve iki bakanın fiyat kararına dayanak olarak seçtikleri bu "ödeyecektir" sözcüğü, "ödemeyecektir" biçiminde düzeltilmiştir!

"Zeyilname", bir sözleşmenin koşulları üzerinde bazı değişiklikler yapan ya da sözleşme metnindeki yanlışları düzelten geçerli son metin demektir.

Bu geçerli son metin, yüklenici şirketlere "büyük ekonomik bunalımlar"da ek para ödeneceğini değil, "ödenmeyeceğini" öngörüyor.

Sözleşmenin İngilizce metninin 72. sayfasında; "Addendum" başlıklı bölümde de aynı düzeltme yapılmış ve 7. satırda yer alan "shall pay" sözcükleri, "shall not pay" olarak düzeltilmiştir.

Karayolları Genel Müdürlüğü'nün 1986 yılındaki bu sözleşmeden sonra yaptığı başka sözleşmelerde de bu 71. maddede hep "ödenmeyecektir" sözcüğü yer almıştır.

Örneğin: "Tarsus-Pozantı, Ayrı-Adana-Toprakkale Gaziantep Otoyolu Sözleşmesi, sayfa 50..."

Bu iki bakan, kendilerini savunurlarken sözleşmede yer alan "ödemeyecektir" sözcüğünü nasıl olur da "ödeyecektir" diye sunarlar?

Ve fiyat farkı kararını bu yanılsa dayanarak savunurlar?

Sözleşmeyi neden baştan aşağı hiç okumazlar?

Sözleşmeyi okumuşlarsa bu yanıltmayı; bilerek, isteyerek yapıyorlar demektir.

Okumuşlarsa TBMM ve kamuoyunu bilerek yanıltıyorlar, okumamışlarsa çam üstüne çam devirerek "aymazlık rekoru" kırıyorlar!

Bu iki eski bakan 30 Ekim 1989 gün ve 89/14657 sayılı fiyat kararını, "işte bu sözleşme büyük ekonomik bunalımlarda müteahhitlere ek para ödeneceğini öngörüyor" mantığı ile savunmaya kalkıyorlar.

Oysa, işte kanıtlandı, sözleşmede tam bunun tersi söz konusu; bu gibi durumlarda "para ödenmesi değil, ödenmemesi gerektiği" yazılı...

TBMM Soruşturma Komisyonu, fiyat kararının yürürlüğe sokulması ile 31.12.1991 tarihine kadar geçen sürede oto-yol yüklenici şirketlere toplam 1.152.457.550.78 Amerikan Doları ve 1.211.331.87 İngiliz Sterlini ödeme yapıldığını saptıyor (Rapor s:11)

Bu iki sayın bakana kendilerini savunmaları için bu işlerden anlayan avukat bulmalarını salık veririz.

Yoksa, Yüce Divan' da savunmalarını TBMM Başkanlığı'na gönderdikleri açıklama gibi yapacaklarsa yandılar demektir.

Neyse efendim, ne diyorduk?

"Arım/balım/peteğim" diyorduk.. İyi pazarlar.. Geçmiş olsun, geçmiş olsun..

DÜŞÜNÜYORUM
ÖYLESE VURUN
Her şeyin
21.05.2006 10:00:00
Çoklu Haber Platformu (CPT) 2006
Çoklu Haber Platformu (CPT) 2006
Çoklu Haber Platformu (CPT) 2006

Cumhuriyet

Uğur Mumcu'ya bombalı suikast

Susturamazlar

Her yazısında teröre karşı çıkan, terörün perde arkasındaki gün yüzüne çıkartma savaşı veren, terörün tırmanacağına dikkat çeken, İslami terör örgütlerinin giderek tehlikeli bir konuma geçtiğini söyleyen ve bu gelişmenin yalnızca çarbecilerle, emperyalizmin çıkarlarına yarayacağını sürekli yazan Uğur Mumcu, demokrasi düşmanlarının hedefi oldu.

"BİR KALEM SUSAR,
YERİNİ BİR BAŞKASI ALIR.
BU KALEMLER TÜKENMEZ.
NE KELEPÇELER NE DEMİR KAPILAR,
NE İDDİANAMELER VE NE DE BEŞ
YILDAN YİRMİ YILA UZANAN HAPİS
CEZALARI BU
KALEMLERİ KORKUTAMADI,
BUNDAN SONRA DA KORKUTAMAZ.

KALEMLER VARDIR SÖMÜRÜNÜN,
VURGUNUN ZIRHIDIR.
KALEMLER VARDIR ÖZGÜRLÜĞÜN
VE BARIŞIN SİLAHIDIR.
KALEMLER VARDIR GENÇLERİN
İDAM KEMENTLERİNDE KIRILIR
ATILIRLAR.
KALEMLER VARDIR RESMİ BELGELERE
DURMADAN İMZA ATAR...
VE KALEMLER VARDIR, YILMADAN,
USANMADAN, EĞİLMEYEN, BÜKÜLMEDEN
YAZAR."

UĞUR MUMCU (21 MAYIS 1976)

**Suikastte
cevap
bekleyen
sorular**

1 Büyük suikastlerin genellikle hedef kişinin otomobiline bomba yerleştirilmek sureti ile düzenlendiği herkesçe bilindiği halde Uğur Mumcu binmeden önce aracında neden arama yapılmadı?

2 Otomobil, sürekli polis korumasında bulunan Tunus Büyükelçiliği'nin yanında park edildiği halde uzun bir zaman gerektiren bomba yerleştirme işlemi nasıl fark edilmedi?

3 Emniyetin ifadesine göre, Uğur Mumcu üç gün önce koruma polislerinin geri çekilmesini istedi neden? Hedef olduğu halde polis bunu neden kabul etti?